Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰουλίου 1917* — *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 34*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.—Ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Στὸ Πρῶτο μέρος («Οἱ ναυαγοὶ τοῦ Ἀέρος») ὁ συγγραφεὺς μᾶς διηγήθη τὰ ἑξῆς: Τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῆς Ἀμερικῆς, μιὰ ἡμέρα τοῦ Μαρτίου 1865, ὁ μηχανικὸς Κύρος Σμίθ, ὁ δημοσιογράφος Γεδεὼν Σπίλετ, ὁ ναύτης Πέγκροφ, ὁ μικρός του προστατευόμενος Χάρμπερτ, ὁ μαῦρος ὑπηρέτης τοῦ μηχανικοῦ Νὰβ καὶ ὁ σκύλος του Τόπ, αἰχμάλωτοι στὴν πολιορκουμένη Ρισμόνδη, μπῆκαν κρυφὰ 'ς ἕνα ἀερόστατο κ' ἐδραπέτευσαν. Τὸ ἀερόστατο, ποὺ τὸ βρῆκε ἕνας φοβερὸς ἀνεμοστρόβιλος, τοὺς ἔριξε σὲ μιὰ ἐρημόνησο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν νῆσο Λίγκολν, ὅπως τὴν ὠνόμασαν οἱ ἴδιοι, ἀπομακρυσμένη πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη ξηρά. Κι' οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος ἀποφάσισαν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ διέλθουν ὅλη τους τὴν ζωή, γιατὶ δὲν εἶχαν μεγάλες ἐλπίδες, οὔτε νὰ περάσῃ πλοῖο, γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ, οὔτε νὰ ναυπηγήσουν μόνοι τους γρήγορα καὶ νὰ φύγουν.

Στὴν ἀρχὴ ἐδιάλεξαν γιὰ πρόχειρη κατοικία τὰ *Καμίνια*, ἕνα μεγάλο συσσώρευμα βράχων στὴν ἀκρογιαλιά, ποὺ ἐσχημάτιζε σὰν ἕνα εἶδος σπηλιᾶς. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κατοικία αὐτὴ δὲν ἦταν ἀρκετὰ προφυλαγμένη, ἐφρόντισαν νὰ κτίσουν καμμιὰν ἄλλη, καὶ πραγματικῶς ἐπέτυχαν μιὰ θαυμασία: τὸ *Γρανίτινο Παλάτι*. Ἦταν μιὰ μεγάλη σπηλιά, στὰ σπλάχνα ἑνὸς γρανίτινου λόφου, ποὺ ὑψώνεται σὰν τοῖχος στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ. Ἀπὸ κεῖ-μέσα περνοῦσαν τὰ περισσεύοντα νερὰ τῆς λίμνης Γκράντ κ' ἐχύνοντο στὴ θάλασσα. Ἔδωσαν ὅμως 'ς αὐτὰ ἄλλη διέξοδο, ἐλευθέρωσαν ἔτσι τὴ σπηλιὰ καὶ μπόρεσαν νὰ τὴν φωτίσουν πρῶτα μὲ παράθυρα, ποὺ τάνοιξαν στὴν πρόσοψη, νὰ ποῦμε, τοῦ γρανίτινου ὄγκου, νὰ τὴν ἐπιπλώσουν καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν μ' ὅλη τους τὴν ἄνεσι. Μιὰ πόρτα, ἀνοιγμένη στὴν ἴδια πρόσοψη καὶ μιὰ μακριὰ σχοινένια ἀνεμόσκαλα—γιατὶ ἡ σπηλιὰ ἦταν ψηλά, στὴ μέση σχεδὸν τοῦ λόφου,—τοὺς ἐπέτρεπε νὰ μπαίνουν στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος, ποὺ ὠνομάσθηκαν «ἄποικοι τῆς νήσου Λίγκολν», ἐχρησιμοποίησαν ὅλες τους τὶς γνώσεις καὶ ὅλη τους τὴ δραστηριότητα, γιὰ νὰ κατασκευάσουν ὅ,τι τοὺς ἐχρειάζετο, καὶ νὰ ζοῦν στὴν ἐρημόνησο ἀνθρωπινά: τοῦβλα γιὰ κτίσιμο, φούρνους, τζάκια, οἰκιακὰ σκεύη, ἐργαλεῖα, ἔπιπλα, τραπέζια, καθίσματα κτλ. Ἀκόμη καὶ σπερματσέτα. Ἡ φύσις τοὺς παρεῖχε ὅλα τἀπαιτούμενα ὑλικά: ἀσβέστη, ἄργιλλο, γαιάνθρακα, νίτρο, σίδερο. Κατασκεύασαν τόξα καὶ βέλη γιὰ νὰ κυνηγοῦν καὶ παγίδες γιὰ νὰ πιάνουν ζῶα διάφορα, ποὺ ἄλλα τὰ ἔτρωγαν κι' ἄλλα τὰ ἤθελαν γιὰ τὶς μικρές τους βιομηχανίες (δέρματα, ξύγκια κτλ.) Τέλος πάντων ἐζοῦσαν σὰν ἄνθρωποι πολιτισμένοι. Δὲν τοὺς ἔλειπε παρὰ ψωμί. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐλπίζουν τώρα νὰ τὸ ἀποκτήσουν, γιατὶ ὁ μικρὸς Χάρμπερτ ἀνακάλυψε μιὰ μέρα στὴν τσέπη του ἕνα κόκκο σίτου, ποὺ τὸν ἐφύτεψαν ἀμέσως καὶ περιμένουν νὰ φυτρώσῃ...

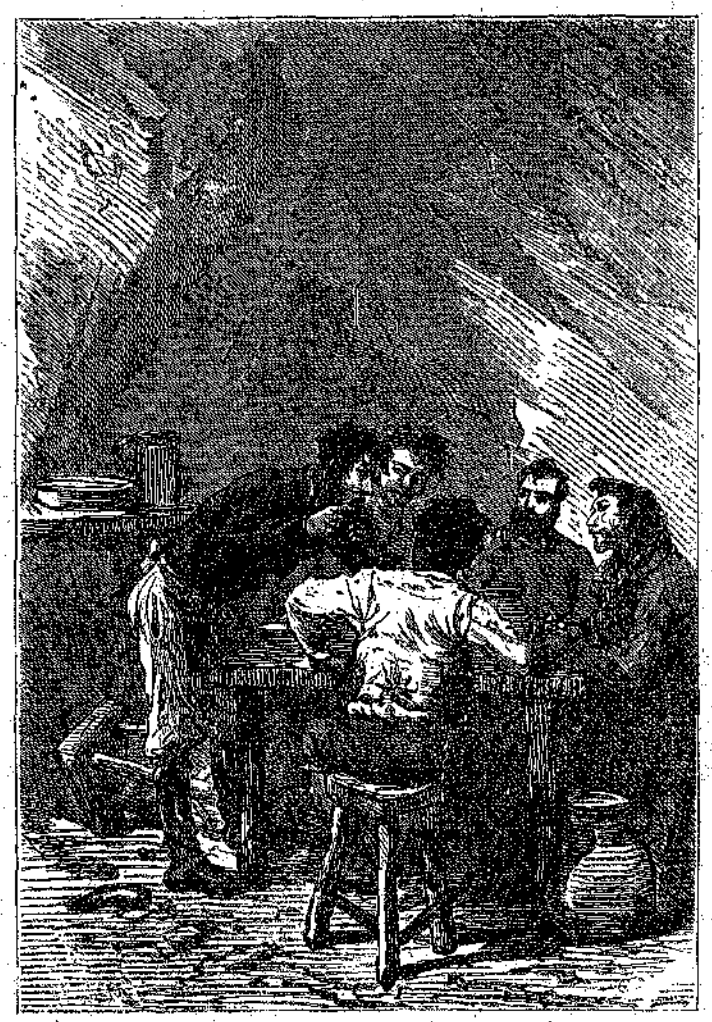

«Κύτταξε ἐδῶ, Νάβ!..» (Σελ. 270, στ. 6'.)

Ἀνθρώπους δὲν ἀπάντησαν στὸ ἔρημο νησί, οὔτε ἰθαγενεῖς, οὔτε ξένους. Ἂν καὶ δὲν τὸ ἐξερεύνησαν ἀκόμη ὁλόκληρο, ἔχουν σχεδὸν τὴν βεβαιότητα, ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀκατοίκητο. Ὅμως, κάποια *μυστηριώδη* περιστατικὰ, κάνουν τὸ μηχανικὸ Κύρο Σμίθ πολὺ σκεπτικό... Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ μυστηριώδης του σωτηρία. Χωρισθεὶς στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, βρέθηκε ὕστερα σὲ κάτι ἀμμόλοφους, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου εἶχε βγῆ κολυμπῶντας. (Γιατὶ ὁ μηχανικός, ὅταν ἐνανάγησε τὸ ἀερόστατο, ἔπεσε στὴ θάλασσα.) Ποιὸς λοιπὸν τὸν εἶχε μεταφέρει στὸ μέρος ὅπου τὸν βρῆκαν οἱ σύντροφοί του; Ἀπὸ τὴ θάλασσα εἶχε βγῆ τόσο ἐξηντλημένος, ποὺ θάταν ἀδύνατο νὰ κάμῃ μόνος του τὸ δρόμο. Κάποιος λοιπὸν θὰ τὸν μετέφερε λιπόθυμο,—ἀλλὰ ποιός;

Ἀκόμη ἄλλο ἕνα: Μέσα στὸ Γρανίτινο Παλάτι ἦταν ἕνα πηγάδι πολὺ βαθύ, ποὺ ἔφθανε ὡς τὴ θάλασσα. Ὁ Τόπ, ὁσάκις ἐπλησίαζε τὸ στόμιό του, χαλοῦσε τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ γαυγίσματα. Τί ὑπῆρχε λοιπὸν μέσα 'ς αὐτὸ τὸ πηγάδι; Οἱ ἄποικοι δὲν

ἔβλεπαν τίποτα. Ὁ σκύλος ὅμως δὲν ἔπαυε γάνωσυχῆ, γαγρεύῃ καὶ νὰ γαυγίζῃ...

Τέλος, μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγαν ἕνα ψητὸ γουρουνόπουλο, ποῦ τὸ εἶχαν πιάσῃ στὴν παγίδα, ἀνακάλυψαν στὸ κρέας του... ἕνα μολυβένιο σφαιρίδιο, ἕνα σκάγι! Ὁ Πέγκροφ μάλιστα, ποῦ τοῦ ἔτυχε ἐκεῖνο τὸ κομμάτι, μασσῶντάςτο ἀνύποπτος, ἔσπασε ἕνα του δόντι. Πῶς λοιπὸν εὑρίσκετο τὸ σκάγι στὸ σῶμα ἑνὸς ζώου, ποῦ ζοῦσε σὲ νησὶ ἀκατοίκητο; Ἄλλο μυστήριο. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο τεκμήριο, ὅτι τὸ νησὶ τῶν ἀποίκων δὲν ἦταν ὅσο ἀκατοίκητο τὸ ἐφαντάζοντο.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Συζήτησις γιὰ τὸ σκάγι.—Κατασκευὴ πλοιαρίου.—Ναυάγιο.—Τίποτε ποῦ νὰ μαρτυρῇ τὴν παρουσία ἀνθρώπου!—Τὸ φάρεμα τοῦ Νάβ καὶ τοῦ Χαρμπερτ.—Μιὰ χελώνα ἀνοποδογυρισμένη.—Μιὰ χελώνα ποῦ γίνεται ὄφαντη.—Ἐξήγησις τοῦ Κύρου Σμίθ.

Εἶχαν περάσῃ ἑπτὰ ἀκριβῶς μῆνες, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος ἔπεσαν στὴ νῆσο Λίγκολν. Ποτέ, στὸ διάστημ' αὐτό, ὅπου κι' ἂν πῆγαν, ὅπου κι' ἂν ἔψαξαν, δὲν ἀπάντησαν ἄνθρωπο. Ποτὲ δὲν εἶδαν καπνό, ποῦ νὰ μαρτυρῇ τὴν παρουσία του. Πουθενὰ ἕνα χειροποίητο ἔργο, ποῦ νὰ δείχνῃ τὴ διάβασί του, οὔτο σὲ ἀρχαιότερη, οὔτε σὲ νεώτερη ἐποχή. Τὸ νησὶ ἐφαίνετο ἀκατοίκητο ἀνέκαθεν. Ἀλλὰ τώρα, ὅλα αὐτὰ τὰ συμπεράσματα ἔπεφταν μπροστὰ 'ς ἕνα μολυβένιο σκάγι ποῦ βρέθηκε ἄξαφνα στὸ σῶμα ἑνὸς ἰθαγενοῦς... χοιριδίου!

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι τὸ σφαιρίδιο ἐκεῖνο εἶχε βγῇ ἀπὸ τουφέκι καὶ φυσικά, τὸ τουφέκι αὐτὸ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὸ εἶχε ρίξῃ ἄνθρωπος.

Ὅταν ὁ Πέγκροφ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του κ' ἄφησε στὸ τραπέζι τὸ σκάγι, ὅλοι τὸ κύτταξαν ἐκστατικοί. Ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς ὑπερφυσικοῦ ὄντος δὲν θὰ τοὺς ἐξέπληττε περισσότερο.

Ὁ Κύρος Σμὶθ τὸ ἐπῆρε πρῶτος, τὸ κύτταξε καλά, τὸ ἔτριψε ἀνάμεσα στὸ δείκτη καὶ στὸν ἀντίχειρα καὶ ρώτησε:

— Πέγκροφ, αὐτὸ τὸ γουρουνόπουλο ποῦ τρῶμε τώρα, τὸ πληγωμένο ἀπ' αὐτὸ τὸ σκάγι, τί ἡλικία ὑποθέτεις νὰ εἶχε;

— Δὲν θάταν περισσότερο ἀπὸ τριῶν μηνῶν, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης. Βύζαινε τὴ μάννα του, ὅταν τὸ βρῆκα στὴν παγίδα.

— Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει, ὅτι, στὸ διάστημα τῶν τριῶν τελευταίων μηνῶν, μιὰ τουφεκιὰ ἔπεσε στὴ νῆσο Λίγκολν.

— Καὶ ὅτι ἕνα σκάγι, ἐπρόσθεσε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ἐπλήγωσε, ὄχι θανάσιμα, τὸ μικρὸ αὐτὸ ζῶο.

— Αὐτὸ εἶνε ἀναντίρρητο, ὑπέλαβεν ὁ Κύρος Σμὶθ· καὶ ἰδοὺ ποῖα συμπεράσματα μπορεῖ κανεὶς νὰ βγάλῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικό: Ἢ ἦταν κατοικημένο τὸ νησί, πρὶν ἔλθουμε μεῖς, ἢ ἀποβιβάσθηκαν ἐδῶ ἄνθρωποι πρὸ τριῶν τουλάχιστο μηνῶν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἄραξαν στὴ Λίγκολν μὲ τὴ θέλησί τους, ἢ ἔπεσαν κι' αὐτοὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἐξ αἰτίας ναυαγίου; Καὶ τί ἄνθρωποι νὰ ἦταν; Εὐρωπαῖοι ἢ Μαλαῖοι; ἐχθροὶ τῆς φυλῆς μας ἢ φίλοι; Κ' ἔφυγαν ἀρά γε ἀπὸ τὸ νησί; ἢ μένουν ἀκόμη κάπου ἐδῶ; Εἶνε ζητήματα ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρουν πολὺ καὶ πρέπει νὰ λυθοῦν γρήγορα.

— Ὄχι, ὄχι!.. χίλιες φορὲς ὄχι! ἐφώναξε ὁ ναύτης, σηκωνόμενος ἀπὸ τὸ τραπέζι. Στὴ Λίγκολν δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι ἄνθρωποι ἀπὸ μᾶς. Τί διάβολο! τὸ νησὶ δὲν εἶνε μεγάλο, κι' ἂν ἦταν κατοικημένο, θὰ βλέπαμε ὥς τώρα μερικοὺς ἀπὸ τοὺς κατοίκους του.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Χάρμπερτ, τὸ ἐναντίον θὰ ἦτο ἐκπληκτικό.

— Ἀλλὰ θὰ ἦταν ἐκπληκτικώτερο, ὑποθέτω, εἶπε ὁ ρεπόρτερ, ἂν ἕνα ἄγριο χοιρίδιο ἐγεννᾶτο μ' ἕνα σκάγι στὸ σῶμα!

— Ἐκτός, ἐπρόσθεσε σοβαρὰ ὁ Νάβ, ἂν τὸ εἶχε ὁ Πέγκροφ...

— Τί λὲς ἐκεῖ, Νάβ! ἐφώναξε ὁ ναύτης. Θὰ εἶχα στὴ μασσέλα μου, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω, ἑφτὰ μῆνες τώρα, ἕνα τέτοιο κομμάτι μολύβι; Μὰ ποῦ θὰ κρύβουνταν, σὲ παρακαλῶ;

Κι' ἀνοιξε τὸ στόμα του, ὥστε νὰ φανοῦν καὶ τὰ τριανταδύο γερώτατα—ἐκτὸς τοῦ σπασμένου,—δόντια ποῦ τὸ τριγύριζαν.

— Κύτταξε 'δῶ, Νάβ, ἐξακολούθησε, κύτταξε καλά· κι' ἂν βρῇς τὴν παραμικρὴ κουφάλα σὲ κανένα δόντι, σοῦ δίνω τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ βγάλῃς δέκα!

Ὁ Κύρος Σμὶθ χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Πραγματικῶς, ἡ ὑπόθεσις τοῦ Νὰβ εἶνε ἀπαράδεκτη. Εἶνε βέβαιο, ὅτι ἔπεσε τουφεκιὰ στὸ νησί, πρὸ τριῶν μηνῶν τὸ πολύ. Κλίνω ὅμως νὰ παραδεχθῶ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποῦ τὴν ἔρριξαν, θὰ εἶχαν ἔλθῃ πρὸ ὀλίγου ἢ θὰ πέρασαν ἁπλῶς, γιατὶ ἄν, τὴν ἐποχὴ ποῦ ἀνεβήκαμε στὴν κορυφὴ τοῦ Φραγκλίνου, τὸ νησί μας ἦταν κατοικημένο, θὰ βλέπαμε τοὺς ἀνθρώπους ἢ θὰ μᾶς ἔβλεπαν αὐτοί. Τὸ πιθανώτερο εἶνε, ὅτι πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, κάποιοι ναυαγοὶ ρίχθηκαν ἀπὸ τὴν τρικυμία σὲ κάποιο μέρος τῆς ἀκτῆς. Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ ἐξετάσωμε καὶ νὰ βεβαιωθοῦμε.

—Πρέπει ὅμως νὰ τὸ κάμωμε μὲ προσοχή! εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

—Καὶ μὲ μεγάλη, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Γιατί, δυστυχῶς, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ πειραταὶ Μολαῖοι...

— Κύριε Σμίθ, ρώτησε ὁ ναύτης, δὲν νομίζετε καλό, πρὶν ἐπιχειρήσωμε τὴν ἔρευνα, νὰ κατασκευάσουμε μιὰ μικρὴ βάρκα, εἴτε γιὰ νὰ ταξειδεύωμε στὸ ποτάμι, εἴτε γιὰ νὰ κάνωμε, στὴν ἀνάγκη, τὸ γύρο τῆς Ἀκρογιαλιᾶς; Εἶνε μέτρο προφυλακτικό...

— Δὲν λέγω ὄχι, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, ἀλλὰ δὲν ἔχομε καιρό· θὰ ἐχρειάζετο ἕνας μῆνας γιὰ νὰ γίνῃ ἡ βάρκα.

— Μιὰ ἀληθινὴ βάρκα, ναί εἶπε ὁ ναύτης· ἀλλὰ μιὰ πιρόγα, μιὰ ἁπλὴ ποταμόβαρκα, κατάλληλη γιὰ τὴν Εὐχαριστία, γίνεται σὲ πέντε μέρες. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω.

— Σὲ πέντε μέρες; ἐφώναξε ὁ Νάβ· κάνεις μιὰ βάρκα σὲ πέντε μέρες;

— Ὄχι βάρκα, εἶπα· πιρόγα σὰν αὐτὲς τῶν Ἰνδῶν.

— Σανιδένια;

— Σανιδένια, ἢ μᾶλλον φλούδενη. Ἐπαναλαμβάνω, κύριε Σμίθ, ὅτι σὲ πέντε μέρες ἡ δουλειὰ εἶνε τελειωμένη.

— Ἔστω σὲ πέντε μέρες! εἶπε ὁ μηχανικός.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, πρέπει νὰ φυλαγόμαστε καλά, εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἐννοεῖται! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ περιορίσετε τὴς κυνηγετικές σας ἐκδρομὲς στὰ περίχωρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Τὸ γεῦμα ἐκεῖνο ἐτελείωσε λιγώτερο φαιδρὰ ἀφ' ὅσο ἐπερίμενε ὁ Πέγκροφ. Ἡ ἰδέα ὅτι στὸ νησὶ ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀνησύχησε τοὺς ἀποίκους καὶ τοὺς ἔκαμε σκεπτικούς.

Πρὶν πλαγιάσουν, ὁ Κύρος Σμὶθ καὶ ὁ Γεδεὼν Σπίλετ συνωμίλησαν ἀκόμη πολύ. Τὸ θέμα τους ἦταν, μήπως τὸ τελευταῖο αὐτὸ περιστατικό, ἡ ἀπροσδόκητη ἀνακάλυψις τοῦ σκαγιοῦ, εἶχε σχέσιν μὲ ἄλλα τέτοια ἀνεξήγητα, παραδείγματος χάριν μὲ τὴ μυστηριώδη σωτηρία τοῦ μηχανικοῦ καὶ μὲ τὴν ἀνησυχία τοῦ Τοπ γύρω στὸ πηγάδι. Κι' ἀφοῦ ἐσυζήτησαν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, ὁ Κύρος Σμὶθ στὸ τέλος εἶπε:

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ τὴ γνώμη μου, Σπίλετ; Ὅσο κι' ἂν ἐξερευνήσωμε τὸ νησί, δὲν θὰ κακαλύψωμε τίποτα πουθενά!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πέγκροφ ἄρχισε τὴν ἐργασία.

Πραγματικῶς, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ κατασκευασθῇ μιὰ πιρόγα, ἕνα μικρὸ δηλαδὴ κι' ὁλωσδιόλου ἄβαθο πλοιάριο, κατάλληλο νὰ πλέῃ στὴν Εὐχαριστία, καὶ προπάντων κοντὰ στὴς πηγὲς τοῦ ποταμοῦ, ὅπου τὰ νερὰ δὲν ἦταν πολὺ βαθιά. Ἔφθανε νὰ καρφωθοῦν μαζὶ δυὸ μεγάλα κομμάτια φλούδας δένδρου κ' ἡ πιρόγα θάταν καμωμένη. Ἀλλὰ τίνος δένδρου ἡ φλούδα, μαλακὴ συγχρόνως καὶ γερή, ἦταν κατάλληλη γι' αὐτὴ τὴ δουλειά; Ὁ Πέγκροφ ἤξερε ὅτι οἱ Ἰνδοὶ προτιμοῦν τὰ ἔλατα δαγκλάς. Καὶ ἀκριβῶς ἡ τελευταία θύελλα εἶχε ξερριζώσῃ στὸ δάσος μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα, ποῦ ἐκείτοντο τώρα κατὰ γῆς· δὲν εἶχαν λοιπὸν παρὰ νὰ ξεφλουδίσουν τοὺς κορμούς,—ἐργασία ἀρκετὰ δύσκολη, χωρὶς τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα. Ὁπωσδήποτε τὰ κατάφεραν.

Ἐνῶ ὁ ναύτης, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν μηχανικό, κατασκεύαζε τὴν πιρόγα, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Χάρμπερτ δὲν ἔμεναν ἀργοί. Εἶχαν γίνῃ οἱ προμηθευταὶ τῆς ἀποικίας. Ὁ Ρεπόρτερ ἐθαύμαζε πολὺ τὸν μικρό του φίλο, μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα ποῦ

εἶχε ἀποκτήσῃ στὸ χειρισμὸ τοῦ τύξου καὶ τοῦ ροπάλου. Τὸν ἐθαύμαζε ἀκόμη γιὰ τὴ μεγάλη του τόλμη, ἑνωμένη μὲ μεγάλη ψυχραιμία, ποῦ εἶνε τρόπον τινὰ ἡ «λογική τῆς ἀνδρείας».

Ἀχώριστοι οἱ δύο κυνηγοί, σύμφωνα μὲ τὴς συστάσεις τοῦ Κύρου Σμίθ, κυνηγοῦσαν τώρα ὁλόγυρα στὸ Γρανίτινο Παλάτι, σὲ ἀκτῖνα δυὸ μόνο μιλλίων. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ προχωροῦν πολὺ μέσα στὸ δάσος, εὕρισκαν ἄφθονο κυνήγι. Κι' ἂν ἡ παγίδες, τώρα ποῦ ἔπεσε τὸ κρύο, δὲν ἔπιαναν πολλὰ ζῶα, τὸ «κονικλοτροφεῖο» ὅμως ἦταν ἱκανὸ νὰ τρέφῃ ὅλη τὴν ἀποικία.

Συχνά, 'ς αὐτὰ τὰ κυνήγια, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Σπίλετ μιλοῦσαν γιὰ τὸ σκάγι ποῦ βρέθηκε στὸ χοιρίδιο καὶ γιὰ τὰ συμπεράσματα ποῦ ἔβγαλε ὁ μηχανικός.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΘΑΣΕ λοιπὸν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἦλθαν,—ὅπως ἐλέγαμε προχθές,—οἱ σοφοὶ κ' οἱ φωτισμένοι, ποῦ μαζὶ μὲ τὴν πολιτική, ἐκήρυξαν καὶ τὴ γλωσσικὴ Ἐλευθερία τοῦ Ἔθνους. Αὐτὸ συνέβηκε στὴς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰώνος. Τὴν πολιτικὴ Ἐλευθερία τοῦ Ἔθνους τὴν ἐκήρυξαν τότε οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21. Καὶ σχεδὸν συγχρόνως μ' αὐτούς, ποῦ ἐλευθέρωναν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν ζυγὸ τοῦ Τούρκου, βγῆκαν τρεῖς ποιηταί, γιὰ νὰ τὴν ἐλευθερώτουν κι' ἀπὸ τὸν ζυγὸ τοῦ Σχολαστικοῦ. Αὐτοὶ ἐκήρυξαν τὴν Ἐλευθερία τὴ γλωσσική. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία θὰ ναφέρῃ πάντα τὰ μεγάλα τους ὀνόματα μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ τιμή. Εἶνε:

Ὁ ποιητὴς ***Ἰωάννης Βηλαρᾶς***, Ἠπειρώτης (1770—1823.)

Ὁ ποιητὴς ***Ἀθανάσιος Χρηστόπουλος***, Μακεδὼν (1772—1847) καὶ

Ὁ ποιητὴς ***Διονύσιος Σολωμός***, Ἑπτανήσιος (1798—1856.)

Καθὼς βλέπετε, ἀπὸ τρία διάφορα Τμήματα τοῦ μεγάλου Ἑλληνισμοῦ, τρεῖς σοφοὶ Ἕλληνες, τὴν ἴδια ἀπάνω-κάτω ἐποχὴ καὶ χωρὶς καμμιὰ σχέσι, καμμιὰ συνεννόησι μεταξύ τους, ἐξαπόλυσαν τὸ ἴδιο ἀκριβῶς κήρυγμα. Αὐτό, καθὼς μᾶς κάνει νὰ παρατηρήσωμε ὁ κερκυραῖος κριτικὸς Πολυλᾶς, ὁ ἐξηγητὴς τοῦ Σολωμοῦ, σημαίνει ὅτι, κι' ὁ Ἠπειρώτης, κι' ὁ Μακεδὼν κι' ὁ Ἑπτανήσιος σοφός, εἶχαν μέσα τους ὡριαμσμένη μιὰ ἰδέα, ποῦ ἐλάνθανε 'ς ὅλο τὸν Ἑλληνισμό. Κ' ἦταν γι' αὐτὸ μιὰ ἰδέα, ποῦ ἀργὰ ἢ γρήγορα ἔμελλε νὰ νικήσῃ.

Κ' εἶπαν οἱ τρεῖς αὐτοὶ ποιηταί: Γιατὶ νὰ μὴ γράφουμε καὶ 'μεῖς τὴ γλῶσσα ποῦ μιλοῦμε, ὅπως γίνεται 'ς ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο; Γιατὶ νὰ θέλουμε νὰναστήσουμε τὴ νεκρὴ γλῶσσα τοῦ Ξενοφῶντος, ποῦ εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατο;.. Οἱ δασκάλοι λένε, κῶς αὐτὴ μόνο ἡ γλῶσσα εἶνε εὐγενική, ἐνῶ ἐκείνη ποῦ μιλοῦμε εἶνε χυδαία. Πρόληψις! Δὲν μπορεῖ ποτὲ νἆνε χυδαία ἡ γλῶσσα ποῦ μιλεῖ ὅλο τὸ Ἔθνος. Ἂν ἡ ἀρχαία φαίνεται πιὸ εὐγενική, εἶνε γιατὶ τὴν ἐδόξασαν συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ μεγάλοι. Ἂς καλλιεργήσουν συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ καὶ τὴ ζωντανή μας γλῶσσα, νὰ φανῇ κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο εὐγενική. Κ' ἡ ἰταλικὴ γλῶσσα, ἡ ὁμιλουμένη, πρὶν βγῇ ὁ Δάντης, ἐθεωρεῖτο χυδαία, κ' οἱ σοφοὶ Ἰταλοὶ προτιμοῦσαν νὰ γράφουν λατινικά, δηλαδὴ τὴν «καθαρεύουσά» τους. Ἀλλ' ἅμα βγῆκε ὁ Δάντης κ' ἔγραψε τὴ «Θεία Κωμῳδία» στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἀμέσως ἡ τάχα χυδαία, ἡ περιφρονημένη αὐτὴ γλῶσσα ἀνυψώθηκε κ' ἔγεινε εὐγενική.

Οἱ δασκάλοι λένε, ὅτι ἡ δημοτικὴ γλῶσσα εἶνε χαλασμένη, διεφθαρμένη, πτωχὴ καὶ «φέρει τὰ ἴχνη τῆς δουλείας». Πρόληψις! εἶπαν οἱ ποιηταί. Καμμιὰ γλῶσσα στὸν κόσμο δὲν χαλᾷ· ἀλλὰ ὅλες μὲ τὸν καιρὸ προοδεύουν, διορθώνουνται. Ἡ δημοτική μας γλῶσσα. πιὸ ἀναλυτική, πιὸ ἁπλῆ, πιὸ εὔκολη ἀπὸ τὴν ἀρχαία, εἶνε γιὰ τοῦτο πιὸ τέλεια. Μὲ τὸν καιρό, τελειοποιήθηκε. Ἔχει λιγώτερους τύπους, λιγώτερες ἀνωμαλίες, λιγώτερες ἐξαιρέσεις. Μᾶς δίνει λιγώτερο κόπο νὰ τὴν προφέρουμε, νὰ τὴ μαθαίνουμε, νὰ τὴ μεταχειριζόμαστε. Ἁπλοποίησε τὴς κλίσεις καὶ τείνει ὁλοένα νὰ γίνῃ μιὰ γλῶσσα ὅπως ἡ πιὸ προοδευμένες ἀπὸ τὴς εὐρωπαϊκές. Εἶνε πτωχὸ τὸ λεξικό της; Πλουτίστε το. Πάρτε ἀκόμα καὶ λέξεις ἀπὸ τὴν ἀρχαία· φτάνει μόνο νὰ μὴν παίρνετε τύπους. Ὅλα τὰ λεξικά, στὴν ἀρχή, ἦταν πτωχὰ καὶ σιγά-σιγά, μὲ τὴν καλλιέργεια, πλουτίσθηκαν. Σὲ κάθε γλῶσσα, λέξεις μπαίνουν καὶ μένουν, ἀπὸ παντοῦ· φτάνει νὰ ἀρμοτώνουνται, δηλαδὴ νὰ παίρνουν τὸν τύπο τῆς γλώσσας. Ἔτσι καὶ στὴ δική μας, τὴ δημοτική, ὅλες ἡ ξένες λέξεις, ἀρχαῖες, τούρκικες, φράγκικες, δὲν κλίνονται κατὰ τὴν ἀρχαία, τὴν τούρκικη ἢ τὴν ἰταλικὴ γραμματική, ἀλλὰ κατὰ τὴ νεοελληνική: ἡ εὐγένεια τῆς εὐγένειας, ἡ ἄνοιξη τῆς ἄνοιξης, ὁ μπαξὲς τοῦ μπαξέ, ὁ κατῆς τοῦ κατῆ, ἡ πόρτα τῆς πόρτας.

Ὅσο γιὰ τὰ «ἴχνη τῆς δουλείας», αὐτὴ πιὰ εἶνε ἡ μεγαλήτερη πρόληψις,—εἶπαν οἱ ποιηταί. Ἡ «δουλεία» δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι στὸ τυπικὸ τῆς γλώσσας, στὸν ὀργανισμό της, στὸ μηχανισμό της, στὴν ἐξέλιξί της. Ἡ γλῶσσα μὲ τὸν καιρὸ προοδεύει τὸ ἴδιο, εἴτε ἐλεύθεροι εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ τὴν μιλοῦν, εἴτε δοῦλοι. Λέξεις μόνο μπαίνουν 'ς αὐτὴ ἀπὸ μιὰ ἄλλη. Καὶ στὴ νεοελληνικὴ βέβαια μπῆκαν ἕνα σωρὸ ἀπὸ τὴν τουρκική. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Μήπως καὶ 'στὴν τουρκικὴ δὲ μπῆκαν ἕνα σωρὸ ἀπὸ τὴν ἑλληνική; (π: χ: ὁ ἐφέντης, ποῦ δὲν εἶνε παρὰ ὁ ἑλληνικώτατος αὐθέντης.) Ἡ γλῶσσες, ὅπως κι' οἱ ἄνθρωποι, ἀλληλοδανείζουνται. Δὲν ὑπάρχει γλῶσσα 'ς τὸν κόσμο χωρὶς ξένες λέξεις, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴ γλῶσσα ἑνὸς κατακτητοῦ. Τὸ ξέρετε, ὅτι τὰ μισὰ Ἀγγλικὰ εἶνε... Γαλλικά; Ποτὲ ὅμως δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τῶν ἄγγλων βασκάλων νὰ τὰ ποσκοραχίσουν, ἐπειδὴ τάχα θυμίζουν τὴν ἐποχὴ ποῦ οἱ Ἄγγλοι ἦταν ὑπόδουλοι στοὺς Γάλλους!

Καὶ μεῖς, μιὰ φορά, εἴμαστε ὑπόδουλοι στοὺς Φράγκους, στοὺς Τούρκους, στοὺς Βενετσιάνους, καὶ πρῶτα-πρῶτα στοὺς Ρωμαίους. Τώρα πιὰ ἐλευθερωθήκαμε. Ἀλλ' ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς γλῶσσες, ἔχουν μείνῃ στὴ δική μας λέξεις πολλές. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴς βγάλουμε ὅλες, καὶ νὰ τὴς ἀντικαταστήσουμε μὲ «ἀκραιφνεῖς ἑλληνικάς», γιὰ νὰ μὴ θυμόμαστε τάχα ὅτι δουλεύαμε μιὰ φορὰ κάτω ἀπὸ ξένους, δηλαδὴ τὴν Ἱστορία μας; Ἀλλὰ ἡ Ἱστορία δὲν ξεχνιέται ποτέ. Οὔτε πρέπει βέβαια νὰ ξεχνιέται. Εἶνε γραμμένη. Ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν, γκρέμισαν τοὺς παληοὺς φράγκικους πύργους καὶ τοὺς τούρκικους μιναρέδες. Ἔσβυσαν μ' αὐτὸ καὶ τὴς σελίδες τῆς Ἱστορίας, ποῦ γράφουν, ὅτι Φράγκοι καὶ Τοῦρκοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι; Ἂς ὑποθέσουμε τώρα τὸ ἐναντίο: ὅτι στὸν ἱστορικὸ βράχο ἔμεναν ὥς σήμερα αὐτὰ τὰ «ἴχνη τῆς δουλείας», οἱ πύργοι κ' οἱ μιναρέδες, θὰ ἔσβυναν μ' αὐτὸ κ' ἡ ἔνδοξες σελίδες τῆς Ἱστορίας ποῦ γράφουν, ὅτι Φράγκοι καὶ Τοῦρκοι διώχτηκαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ποῦ ἐπαναστάτησαν κ' ἐλευθερώθηκαν;

Ἔτσι δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἡ βάρκα λέμβος κ' ὁ μενεξὲς ζον. Αὐτὰ εἶπαν οἱ τρεῖς ἐθνικοὶ ποιηταί. Κι' ἄλλα ἀκόμη σπουδαιότερα, ποῦ θὰ τὰ ἰδοῦμε στὸ ἐρχόμενο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ἔβλεπαν τίποτα. Ὁ σκύλος ὅμως δὲν ἔπαυε νὰ νιώθῃ καὶ νὰ γαυγίζῃ...

Τέλος, μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἔτρωγαν ἕνα ψητὸ γουρουνόπουλο, ποὺ τὸ εἶχαν πιάσῃ στὴν παγίδα, ἀνακάλυψαν στὸ κρέας του... ἕνα μολυβένιο σραπνίδιο, ἕνα σκάγι! Ὁ Πέγκροφ μάλιστα, ποὺ τοῦ ἔτυχε ἐκεῖνο τὸ κομμάτι, μασσοῦντάς το ἀνύποπτος, ἔσπασε ἕνα του δόντι. Πῶς λοιπὸν εὑρίσκετο τὸ σκάγι στὸ σῶμα ἑνὸς ζώου, ποὺ ζοῦσε σὲ νησὶ ἀκατοίκητο; Ἄλλο μυστήριο. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο τεκμήριο, ὅτι τὸ νησὶ τῶν ἀποίκων δὲν ἦταν ὅσο ἀκατοίκητο τὸ ἐφαντάζοντο.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Συζήτησις γιὰ τὸ σκάγι.—Κατασκευὴ πλοιαρίου.—Ναυάγιο.—Τίποτε ποὺ νὰ μαρτυρῇ τὴν παρουσία ἀνθρώπου!—Τὸ ψάρεμα τοῦ Νάβ καὶ τοῦ Χαρμπερτ.—Μιὰ χελώνα ἀνοποδογυρισμένη.—Μιὰ χελώνα ποὺ γίνεται ὄφαντη.—Ἐξήγησις τοῦ Κύρου Σμίθ.

Εἶχαν περάσῃ ἑπτὰ ἀκριβῶς μῆνες, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος ἔπεσαν στὴ νῆσο Λίγκολν. Ποτέ, στὸ διάστημ' αὐτό, ὅπου κι' ἂν πῆγαν, ὅπου κι' ἂν ἔψαξαν, δὲν ἀπάντησαν ἄνθρωπο. Ποτὲ δὲν εἶδαν καπνό, ποὺ νὰ μαρτυρῇ τὴν παρουσία του. Πουθενὰ ἕνα χειροπόητο ἔργο, ποὺ νὰ δείχνῃ τὴ διάβασί του, οὔτο σὲ ἀρχαιότερη, οὔτε σὲ νεώτερη ἐποχή. Τὸ νησὶ ἐφαίνετο ἀκατοίκητο ἀνέκαθεν. Ἀλλὰ τώρα, ὅλα αὐτὰ τὰ συμπεράσματα ἔπεφταν μπροστὰ 'ς ἕνα μολυβένιο σκάγι ποὺ βρέθηκε ἄξαφνα στὸ σῶμα ἑνὸς ἰθαγενοῦς... χαριδίου!

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι τὸ σφαιρίδιο ἐκεῖνο εἶχε βγῇ ἀπὸ τουφέκι καὶ φυσικά, τὸ τουφέκι αὐτὸ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὸ εἶχε ρίξῃ ἄνθρωπος.

Ὅταν ὁ Πέγκροφ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του κ' ἄφησε στὸ τραπέζι τὸ σκάγι, ὅλοι τὸ κύτταξαν ἐκστατικοί. Ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς ὑπερφυσικοῦ ὄντος δὲν θὰ τοὺς ἐξέπληττε περισσότερο.

Ὁ Κύρος Σμὶθ τὸ ἐπῆρε πρῶτος, τὸ κύτταξε καλά, τὸ ἔτριψε ἀνάμεσα στὸ δείκτη καὶ στὸν ἀντίχειρα καὶ ρώτησε:

— Πέγκροφ, αὐτὸ τὸ γουρουνόπουλο ποὺ τρῶμε τώρα, τὸ πληγωμένο ἀπ' αὐτὸ τὸ σκάγι, τί ἡλικία ὑποθέτεις νὰ εἶχε;

— Δὲν θάταν περισσότερο ἀπὸ τριῶν μηνῶν, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης. Βύζαινε τὴ μάννα του, ὅταν τὸ βρῆκα στὴν παγίδα.

— Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει, ὅτι, στὸ διάστημα τῶν τριῶν τελευταίων μηνῶν, μιὰ τουφεκιὰ ἔπεσε στὴ νῆσο Λίγκολν.

— Καὶ ὅτι ἕνα σκάγι, ἐπρόσθεσε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ἐπλήγωσε, ὄχι θανάσιμα, τὸ μικρὸ αὐτὸ ζῶο.

— Αὐτὸ εἶνε ἀναντίρρητο, ὑπέλαβεν ὁ Κύρος Σμὶθ· καὶ ἰδοὺ ποῖα συμπεράσματα μπορεῖ κανεὶς νὰ βγάλῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικό: Ἢ ἦταν κατοικημένο τὸ νησί, πρὶν ἔλθουμε μεῖς, ἢ ἀποβιβάσθηκαν ἐδῶ ἄνθρωποι πρὸ τριῶν τουλάχιστο μηνῶν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἄραξαν στὴ Λίγκολν μὲ τὴ θέλησί τους, ἢ ἔπεσαν κι' αὐτοὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἐξ αἰτίας ναυαγίου; Καὶ τί ἄνθρωποι νὰ ἦταν; Εὐρωπαῖοι ἢ Μαλαῖοι; ἐχθροὶ τῆς φυλῆς μας ἢ φίλοι; Κ' ἔφυγαν ἀρά γε ἀπὸ τὸ νησί; ἢ μένουν ἀκόμη κάπου ἐδῶ; Εἶνε ζητήματα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν πολὺ καὶ πρέπει νὰ λυθοῦν γρήγορα.

— Ὄχι, ὄχι!.. χίλιες φορὲς ὄχι! ἐφώναξε ὁ ναύτης, σηκωνόμενος ἀπὸ τὸ τραπέζι. Στὴ Λίγκολν δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι ἄνθρωποι ἀπὸ μᾶς. Τί διάβολο! τὸ νησὶ δὲν εἶνε μεγάλο, κι' ἂν ἦταν κατοικημένο, θὰ βλέπαμε ὡς τώρα μερικοὺς ἀπὸ τοὺς κατοίκους του.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Χάρμπερτ, τὸ ἐναντίον θὰ ἦτο ἐκπληκτικό.

— Ἀλλὰ θὰ ἦταν ἐκπληκτικώτερο, ὑποθέτω, εἶπε ὁ ρεπόρτερ, ἂν ἕνα ἄγριο χοιρίδιο ἐγεννᾶτο μ' ἕνα σκάγι στὸ σῶμα!

— Ἐκτός, ἐπρόσθεσε σοβαρὰ ὁ Νάβ, ἂν τὸ εἶχε ὁ Πέγκροφ...

— Τί λὲς ἐκεῖ, Νάβ! ἐφώναξε ὁ ναύτης. Θὰ εἶχα στὴ μασσέλα μου, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω, ἑφτὰ μῆνες τώρα, ἕνα τέτοιο κομμάτι μολύβι; Μὰ ποῦ θὰ κρύβουνταν, σὲ παρακαλῶ;

Κι' ἄνοιξε τὸ στόμα του, ὥστε νὰ φανοῦν καὶ τὰ τριανταδύο γερώτατα—ἐκτὸς τοῦ σπασμένου,—δόντια ποὺ τὸ τριγύριζαν.

— Κύτταξε 'δῶ, Νάβ, ἐξακολούθησε, κύτταξε καλὰ κι' ἂν βρῇς τὴν παραμικρὴ κουφάλα σὲ κανένα δόντι, σοῦ δίνω τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ βγάλῃς δέκα!

Ὁ Κύρος Σμὶθ χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Πραγματικῶς, ἡ ὑπόθεσις τοῦ Νὰβ εἶνε ἀπαράδεκτη. Εἶνε βέβαιο, ὅτι ἔπεσε τουφεκιὰ στὸ νησί, πρὸ τριῶν μηνῶν τὸ πολύ. Κλίνω ὅμως νὰ παραδεχθῶ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν ἔρριξαν, θὰ εἶχαν ἔλθῃ πρὸ ὀλίγου ἢ θὰ πέρασαν ἁπλῶς, γιατὶ ἄν, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνεβήκαμε στὴν κορυφὴ τοῦ Φραγκλίνου, τὸ νησί μας ἦταν κατοικημένο, θὰ βλέπαμε τοὺς ἀνθρώπους ἢ θὰ μᾶς ἔβλεπαν αὐτοί. Τὸ πιθανώτερο εἶνε, ὅτι πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, κάποιοι ναυαγοὶ ρίχθηκαν ἀπὸ τὴν τρικυμία σὲ κάποιο μέρος τῆς ἀκτῆς. Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ ἐξετάσωμε καὶ νὰ βεβαιωθοῦμε.

—Πρέπει ὅμως νὰ τὸ κάμωμε μὲ προσοχή! εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

—Καὶ μὲ μεγάλη, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Γιατί, δυστυχῶς, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ πειραταὶ Μολαῖοι...

— Κύριε Σμίθ, ρώτησε ὁ ναύτης, δὲν νομίζετε καλό, πρὶν ἐπιχειρήσωμε τὴν ἔρευνα, νὰ κατασκευάσουμε μιὰ μικρὴ βάρκα, εἴτε γιὰ νὰ ταξειδεύωμε στὸ ποτάμι, εἴτε γιὰ νὰ κάνωμε, στὴν ἀνάγκη, τὸ γύρο τῆς Ἀκρογιαλιᾶς; Εἶνε μέτρο προφυλακτικό...

— Δὲν λέγω ὄχι, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, ἀλλὰ δὲν ἔχομε καιρό· θὰ ἐχρειάζετο ἕνας μῆνας γιὰ νὰ γίνῃ ἡ βάρκα.

— Μιὰ ἀληθινὴ βάρκα, ναί· εἶπε ὁ ναύτης· ἀλλὰ μιὰ πιρόγα, μιὰ ἁπλὴ ποταμόβαρκα, κατάλληλη γιὰ τὴν Εὐχαριστία, γίνεται σὲ πέντε μέρες. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω.

— Σὲ πέντε μέρες; ἐφώναξε ὁ Νάβ· κάνεις μιὰ βάρκα σὲ πέντε μέρες;

— Ὄχι βάρκα, εἶπα· πιρόγα σὰν αὐτὲς τῶν Ἰνδῶν.

— Σανιδένια;

— Σανιδένια, ἢ μᾶλλον φλούδενη. Ἐπαναλαμβάνω, κύριε Σμίθ, ὅτι σὲ πέντε μέρες ἡ δουλειὰ εἶνε τελειωμένη.

— Ἔστω σὲ πέντε μέρες! εἶπε ὁ μηχανικός.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, πρέπει νὰ φυλαγόμαστε καλά, εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἐννοεῖται! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ περιορίσετε τὴς κυνηγετικές σας ἐκδρομὲς στὰ περίχωρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Τὸ γεῦμα ἐκεῖνο ἐτελείωσε λιγώτερο φαιδρὰ ἀφ' ὅσο ἐπερίμενε ὁ Πέγκροφ. Ἡ ἰδέα ὅτι στὸ νησὶ ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀνησύχησε τοὺς ἀποίκους καὶ τοὺς ἔκαμε σκεπτικούς.

Πρὶν πλαγιάσουν, ὁ Κύρος Σμὶθ καὶ ὁ Γεδεὼν Σπίλετ συνωμίλησαν ἀκόμη πολύ. Τὸ θέμα τους ἦταν, μήπως τὸ τελευταῖο αὐτὸ περιστατικό, ἡ ἀπροσδόκητη ἀνακάλυψις τοῦ σκαγιοῦ, εἶχε σχέσιν μὲ ἄλλα τέτοια ἀνεξήγητα, παραδείγματος χάριν μὲ τὴ μυστηριώδη σωτηρία τοῦ μηχανικοῦ καὶ μὲ τὴν ἀνησυχία τοῦ Τοπ γύρω στὸ πηγάδι. Κι' ἀφοῦ ἐσυζήτησαν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, ὁ Κύρος Σμὶθ στὸ τέλος εἶπε:

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ τὴ γνώμη μου, Σπίλετ; Ὅσο κι' ἂν ἐξερευνήσωμε τὸ νησί, δὲν θὰ κακαλύψωμε τίποτα πουθενά!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πέγκροφ ἄρχισε τὴν ἐργασία.

Πραγματικῶς, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ κατασκευασθῇ μιὰ πιρόγα, ἕνα μικρὸ δηλαδὴ κι' ὁλωσδιόλου ἄβαθο πλοιάριο, κατάλληλο νὰ πλέῃ στὴν Εὐχαριστία, καὶ προπάντων κοντὰ στὴς πηγὲς τοῦ ποταμοῦ, ὅπου τὰ νερὰ δὲν ἦταν πολὺ βαθιά. Ἔφθανε νὰ καρφωθοῦν μαζὶ δυὸ μεγάλα κομμάτια φλούδας δένδρου κ' ἡ πιρόγα θάταν καμωμένη. Ἀλλὰ τίνος δένδρου ἡ φλούδα, μαλακὴ συγχρόνως καὶ γερή, ἦταν κατάλληλη γι' αὐτὴ τὴ δουλειά; Ὁ Πέγκροφ ἤξερε ὅτι οἱ Ἰνδοὶ προτιμοῦν τὰ ἔλατα δαγκλάς. Καὶ ἀκριβῶς ἡ τελευταία θύελλα εἶχε ξερριζώσῃ στὸ δάσος μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα, ποὺ ἐκείτοντο τώρα κατὰ γῆς· δὲν εἶχαν λοιπὸν παρὰ νὰ ξεφλουδίσουν τοὺς κορμούς,—ἐργασία ἀρκετὰ δύσκολη, χωρὶς τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα. Ὁπωσδήποτε τὰ κατάφεραν.

Ἐνῷ ὁ ναύτης, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν μηχανικό, κατασκεύαζε τὴν πιρόγα, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Χάρμπερτ δὲν ἔμεναν ἀργοί. Εἶχαν γίνῃ οἱ προμηθευταὶ τῆς ἀποικίας. Ὁ Ρεπόρτερ ἐθαύμαζε πολὺ τὸν μικρό του φίλο, μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα ποὺ

εἶχε ἀποκτήσῃ στὸ χειρισμὸ τοῦ τύξου καὶ τοῦ ροπάλου. Τὸν ἐθαύμαζε ἀκόμη γιὰ τὴ μεγάλη του τόλμη, ἑνωμένη μὲ μεγάλη ψυχραιμία, ποὺ εἶνε τρόπον τινὰ ἡ «λογική τῆς ἀνδρείας».

Ἀχώριστοι οἱ δύο κυνηγοί, σύμφωνα μὲ τὴς συστάσεις τοῦ Κύρου Σμίθ, κυνηγοῦσαν τώρα ὁλόγυρα στὸ Γρανίτινο Παλάτι, σὲ ἀκτίνα δυὸ μόνο μιλλίων. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ προχωροῦν πολὺ μέσα στὸ δάσος, εὕρισκαν ἄφθονο κυνήγι. Κι' ἂν ἡ παγίδες, τώρα ποὺ ἔπεσε τὸ κρύο, δὲν ἔπιαναν πολλὰ ζῶα, τὸ «κονικλοτροφεῖο» ὅμως ἦταν ἱκανὸ νὰ τρέφῃ ὅλη τὴν ἀποικία.

Συχνά, 'ς αὐτὰ τὰ κυνήγια, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Σπίλετ μιλοῦσαν γιὰ τὸ σκάγι ποὺ βρέθηκε στὸ χοιρίδιο καὶ γιὰ τὰ συμπεράσματα ποὺ ἔβγαλε ὁ μηχανικός.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΘΑΣΕ λοιπὸν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἦλθαν,—ὅπως ἐλέγαμε προχθές,—οἱ σοφοὶ κ' οἱ φωτισμένοι, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν πολιτική, ἐκήρυξαν καὶ τὴ γλωσσικὴ Ἐλευθερία τοῦ Ἔθνους. Αὐτὸ συνέβηκε στὴς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰώνος. Τὴν πολιτικὴ Ἐλευθερία τοῦ Ἔθνους τὴν ἐκήρυξαν τότε οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21. Καὶ σχεδὸν συγχρόνως μ' αὐτούς, ποὺ ἐλευθέρωναν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν ζυγὸ τοῦ Τούρκου, βγῆκαν τρεῖς ποιηταί, γιὰ νὰ τὴν ἐλευθερώτουν κι' ἀπὸ τὸν ζυγὸ τοῦ Σχολαστικοῦ. Αὐτοὶ ἐκήρυξαν τὴν Ἐλευθερία τὴ γλωσσικήν. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία θαύμαφερε πάντα τὰ μεγάλα τους ὀνόματα μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ τιμή. Εἶνε:

Ὁ ποιητὴς ***Ἰωάννης Βηλαρᾶς***, Ἠπειρώτης (1770—1823.)

Ὁ ποιητὴς ***Ἀθανάσιος Χρηστόπουλος***, Μακεδὼν (1772—1847) καὶ

Ὁ ποιητὴς ***Διονύσιος Σολωμός***, Ἑπτανήσιος (1798—1856.)

Καθὼς βλέπετε, ἀπὸ τρία διάφορα Τμήματα τοῦ μεγάλου Ἑλληνισμοῦ, τρεῖς σοφοὶ Ἕλληνες, τὴν ἴδια ἀπάνω-κάτω ἐποχὴ καὶ χωρὶς καμμιὰ σχέσι, καμμιὰ συνεννόησι μεταξύ τους, ἐξαπόλυσαν τὸ ἴδιο ἀκριβῶς κήρυγμα. Αὐτό, καθὼς μᾶς κάνει νὰ παρατηρήσωμε ὁ κερκυραῖος κριτικὸς Πολυλᾶς, ὁ ἐξηγητὴς τοῦ Σολωμοῦ, σημαίνει ὅτι, κι' ὁ Ἠπειρώτης, κι' ὁ Μακεδὼν κι' ὁ Ἑπτανήσιος σοφός, εἶχαν μέσα τους ὡριαμένη μιὰ ἰδέα, ποὺ ἐλάνθανε 'ς ὅλο τὸν Ἑλληνισμό. Κ' ἦταν γι' αὐτὸ μιὰ ἰδέα, ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα ἔμελλε νὰ νικήσῃ.

Κ' εἶπαν οἱ τρεῖς αὐτοὶ ποιηταί: Γιατὶ νὰ μὴ γράφουμε καὶ 'μεῖς τὴ γλῶσσα ποὺ μιλοῦμε, ὅπως γίνεται 'ς ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο; Γιατὶ νὰ θέλουμε νὰναστήσουμε τὴ νεκρὴ γλῶσσα τοῦ Ξενοφῶντος, ποὺ εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατο;.. Οἱ δασκάλοι λένε, κῶς αὐτὴ μόνο ἡ γλῶσσα εἶνε εὐγενική, ἐνῷ ἐκείνη ποὺ μιλοῦμε εἶνε χυδαία. Πρόληψις! Δὲν μπορεῖ ποτὲ νάνε χυδαία ἡ γλῶσσα ποὺ μιλεῖ ὅλο τὸ Ἔθνος. Ἂν ἡ ἀρχαία φαίνεται πιὸ εὐγενική, εἶνε γιατὶ τὴν ἐδόξασαν συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ μεγάλοι. Ἂς καλλιεργήσουν συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ καὶ τὴ ζωντανή μας γλῶσσα, νὰ φανῇ κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο εὐγενική. Κ' ἡ ἰταλικὴ γλῶσσα, ἡ ὁμιλουμένη, πρὶν βγῇ ὁ Δάντης, ἐθεωρεῖτο χυδαία, κ' οἱ σοφοὶ Ἰταλοὶ προτιμοῦσαν νὰ γράφουν λατινικά, δηλαδὴ τὴν «καθαρεύουσά» τους. Ἀλλ' ἅμα βγῆκε ὁ Δάντης κ' ἔγραψε τὴ «Θεία Κωμῳδία» στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἀμέσως ἡ τάχα χυδαία, ἡ περιφρονημένη αὐτὴ γλῶσσα ἀνυψώθηκε κ' ἔγεινε εὐγενική.

Οἱ δασκάλοι λένε, ὅτι ἡ δημοτικὴ γλῶσσα εἶνε χαλασμένη, διεφθαρμένη, πτωχὴ καὶ «φέρει τὰ ἴχνη τῆς δουλείας». Πρόληψις! εἶπαν οἱ ποιηταί. Καμμιὰ γλῶσσα στὸν κόσμο δὲν χαλᾷ· ἀλλὰ ὅλες μὲ τὸν καιρὸ προοδεύουν, διορθώνουνται. Ἡ δημοτική μας γλῶσσα. πιὸ ἀναλυτική, πιὸ ἁπλῆ, πιὸ εὔκολη ἀπὸ τὴν ἀρχαία, εἶνε γιὰ τοῦτο πιὸ τέλεια. Μὲ τὸν καιρό, τελειοποιήθηκε. Ἔχει λιγώτερους τύπους, λιγώτερες ἀνωμαλίες, λιγώτερες ἐξαιρέσεις. Μᾶς δίνει λιγώτερο κόπο νὰ τὴν προφέρουμε, νὰ τὴ μαθαίνουμε, νὰ τὴ μεταχειριζόμαστε. Ἁπλοποίησε τὴς κλίσεις καὶ τείνει ὁλοένα νὰ γίνῃ μιὰ γλῶσσα ὅπως ἡ πιὸ προοδευμένες ἀπὸ τὴς εὐρωπαϊκές. Εἶνε πτωχὸ τὸ λεξικό της; Πλουτίστε το. Πάρτε ἀκόμα καὶ λέξεις ἀπὸ τὴν ἀρχαία· φτάνει μόνο νὰ μὴν παίρνετε τύπους. Ὅλα τὰ λεξικά, στὴν ἀρχή, ἦταν πτωχὰ καὶ σιγά-σιγά, μὲ τὴν καλλιέργεια, πλουτίσθηκαν. Σὲ κάθε γλῶσσα, λέξεις μπαίνουν καὶ μένουν, ἀπὸ παντοῦ· φτάνει νὰ ἁρμοτώνουνται, δηλαδὴ νὰ παίρνουν τὸν τύπο τῆς γλώσσας. Ἔτσι καὶ στὴ δική μας, τὴ δημοτική, ὅλες ἡ ξένες λέξεις, ἀρχαῖες, τούρκικες, φραγκικες, δὲν κλίνονται κατὰ τὴν ἀρχαία, τὴν τούρκικη ἢ τὴν ἰταλικὴ γραμματική, ἀλλὰ κατὰ τὴ νεοελληνική: ἡ εὐγένεια τῆς εὐγένειας, ἡ ἄνοιξη τῆς ἄνοιξης, ὁ μπαξὲς τοῦ μπαξέ, ὁ κατῆς τοῦ κατῆ, ἡ πόρτα τῆς πόρτας.

Ὅσο γιὰ τὰ «ἴχνη τῆς δουλείας», αὐτὴ πιὰ εἶνε ἡ μεγαλήτερη πρόληψις,—εἶπαν οἱ ποιηταί. Ἡ «δουλεία» δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι στὸ τυπικὸ τῆς γλώσσας, στὸν ὀργανισμό της, στὸ μηχανισμό της, στὴν ἐξέλιξί της. Ἡ γλῶσσα μὲ τὸν καιρὸ προοδεύει τὸ ἴδιο, εἴτε ἐλεύθεροι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ τὴν μιλοῦν, εἴτε δοῦλοι. Λέξεις μόνο μπαίνουν 'ς αὐτὴ ἀπὸ μιὰ ἄλλη. Καὶ στὴ νεοελληνικὴ βέβαια μπῆκαν ἕνα σωρὸ ἀπὸ τὴν τουρκική. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Μήπως καὶ 'ς τὴν τουρκικὴ δὲ μπῆκαν ἕνα σωρὸ ἀπὸ τὴν ἑλληνική; (π: χ: ὁ ἐφέντης, ποὺ δὲν εἶνε παρὰ ὁ ἑλληνικώτατος αὐθέντης.) Ἡ γλῶσσες, ὅπως κι' οἱ ἄνθρωποι, ἀλληλοδανείζουνται. Δὲν ὑπάρχει γλῶσσα 'ς τὸν κόσμο χωρὶς ξένες λέξεις, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴ γλῶσσα ἑνὸς κατακτητοῦ. Τὸ ξέρετε, ὅτι τὰ μισὰ Ἀγγλικὰ εἶνε... Γαλλικά; Ποτὲ ὅμως δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τῶν ἄγγλων δασκάλων νὰ τὰ ποσκοραχίσουν, ἐπειδὴ τάχα θυμίζουν τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ Ἄγγλοι ἦταν ὑπόδουλοι στοὺς Γάλλους!

Καὶ μεῖς, μιὰ φορά, εἴμαστε ὑπόδουλοι στοὺς Φράγκους, στοὺς Τούρκους, στοὺς Βενετσιάνους, καὶ πρῶτα-πρῶτα στοὺς Ρωμαίους. Τώρα πιὰ ἐλευθερωθήκαμε. Ἀλλ' ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς γλῶσσες, ἔχουν μείνῃ στὴ δική μας λέξεις πολλές. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴς βγάλουμε ὅλες, καὶ νὰ τὴς ἀντικαταστήσουμε μὲ «ἀκραιφνεῖς ἑλληνικάς», γιὰ νὰ μὴ θυμόμαστε τάχα ὅτι δουλεύαμε μιὰ φορὰ κάτω ἀπὸ ξένους, δηλαδὴ τὴν Ἱστορία μας; Ἀλλὰ ἡ Ἱστορία δὲν ξεχνιέται ποτέ. Οὔτε πρέπει βέβαια νὰ ξεχνιέται. Εἶνε γραμμένη. Ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν, γκρέμισαν τοὺς παληοὺς φράγκικους πύργους καὶ τοὺς τούρκικους μιναρέδες. Ἔσβυσαν μ' αὐτὸ καὶ τὴς σελίδες τῆς Ἱστορίας, ποὺ γράφουν, ὅτι Φράγκοι καὶ Τοῦρκοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι; Ἂς ὑποθέσουμε τώρα τὸ ἐναντίο: ὅτι στὸν ἱστορικὸ βράχο ἔμεναν ὡς σήμερα αὐτὰ τὰ «ἴχνη τῆς δουλείας», οἱ πύργοι κ' οἱ μιναρέδες, θὰ ἔσβυναν μ' αὐτὸ κ' ἡ ἔνδοξες σελίδες τῆς Ἱστορίας ποὺ γράφουν, ὅτι Φράγκοι καὶ Τοῦρκοι διώχτηκαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ποὺ ἐπαναστάτησαν κ' ἐλευθερώθηκαν;

Ἔτσι δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἡ βάρκα λέμβος κ' ὁ μενεξὲς ζον. Αὐτὰ εἶπαν οἱ τρεῖς ἐθνικοὶ ποιηταί. Κι' ἄλλα ἀκόμη σπουδαιότερα, ποὺ θὰ τὰ ἰδοῦμε στὸ ἐρχόμενο.

Σᾶς ἀποπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Μὰ τί; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας τοῦ Ἀντωνάκη· θὰ μᾶς ἀφίσῃς ἀπὸ τώρα;

— Βιάζομαι τόσο νὰ δρῶ τὸ μπαμπᾶ!..

— Δὲν θὰ τὸν δρῇς, παιδί μου, τέτοια ὥρα. Βράδυασε, τὸ μαγαζί του θάνε κλειστὸ καὶ δὲν ξέρεις ποῦ κάθεται. Κοιμήσου κι' ἀπόψε ἐδῶ, κι' αὔριο πρωΐ - πρωΐ, μὲ τὸ καλό, βγαίνεις ἔξω καὶ πέφτεις στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μπαμπάκα σου.

Ὁ Πετράκης ἀναγκάσθηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἦταν τὸ σωστότερο. Ὁ πατέρας του δὲν τὸν περίμενε βέβαια, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ μαγαζί του ἀνοικτὸ ὥς τὴ νύκτα!

Κι' ἀφοῦ ἐδείπνησε μὲ τοὺς καλούς του φίλους, πλάγιασε νωρίς, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ πρωΐ.

Ἀλλὰ πολλὴν ὥρα ἡ χαρὰ τὸν κράτησε ἄγρυπνο. Γύριζε καὶ ξαναγύριζε στὸ στρῶμά του. Ἡ μεγάλη κίνησις τοῦ Παρισιοῦ ἔφτανε ὡς τὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα. Στὴς προκυμαΐες, οἱ ἐργάτες εἶχαν ἀρχίσῃ, τὴς νυτερινὲς ἐργασίες, κάτω ἀπ' τὰ ἠλεκτρικὰ καὶ τὴς ἀσετυλίνες. Κρότοι, φωνές, λάμψεις, γέλια, ἔφθαναν στ' αὐτιὰ καὶ στὰ μάτια τοῦ Πετράκη. Κι' ὥς ὅτου ἀποκοιμήθηκε, συλλογίζουνταν:

— Αὔριο θὰ εἶμαι στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου... τοῦ ἀληθινοῦ μου πατέρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Ἔφυγε:

«35, ὁδὸς Ρεννῶν».

Ἡ διεύθυνσις αὐτὴ ἐχόρευε στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ, ἐνῷ, τὸ πρωΐ τῆς ἄλλης ἡμέρας, περπατοῦσε μὲ δειλία στοὺς ἄγνωστους δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.

Προχωροῦσε διαβάζοντας τὴς πινακίδες καὶ ρωτῶντας τοὺς ἀστυφύλακας ποὺ ἀπαντοῦσε. Κ' ἐπειδὴ «ρωτῶντας πάει κανεὶς καὶ στὴν Πόλιν», ὁ μικρός μας φίλος δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ στὴν ὁδὸν Ρεννῶν.

Νὰ μπροστά του κι' ὁ ἀριθμὸς 35!

Ἀλλὰ—περίεργο!—τὸ μαγαζὶ εἶνε κλειστό.

Πῶς; δὲν ἄνοιξε ἀκόμα ὁ πατέρας του; Συνήθιζε νὰνοίγῃ ἀργότερα; Καὶ πόσην ὥρα θὰ περίμενε κεῖ;

Κρῖμα! ἡ σκηνὴ δὲν θὰ γίνουνταν ὅπως τὴν εἶχε φαντασθῇ.

Ἐπλησίασε, γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα. Γιατί σκέφθηκε, ὅτι κάποιοι μπορεῖ νὰ κοιμοῦνται μέσα στὸ μαγαζί, ἴσως κι' ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του.

Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴ συγκίνησί του, τὴ θλίψι του, ὅταν εἶδε στὴν πόρτα, κολλημένη λοξά, μιὰ ἄσπρη ταινία ποῦ ἔγραφε: «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ».

Θέ μου! Τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ ἐνοικιαστήριο;...

Ὁ πατέρας του λοιπὸν εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ρεννῶν;... Μὰ πότε;... Καὶ ποῦ εἶχε πάῃ;... Καὶ πῶς θὰ τὸν εὕρισκε τώρα;

Αὐτὲς ἡ ἀλγεινὲς ἀπορίες τὸν πολιόρκησαν. Ἐκύτταξε ἀπὸ πιὸ κοντὰ τὸ ἐνοικιαστήριο. Καὶ τότε εἶδε ἀπὸ κάτω, μὲ μικρότερα γράμματα γραμμένο: «πληροφορίαι εἰς τὸν ἀριθ. 37».

Ἐκεῖ βέβαια θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν πληροφοροῦσαν.

Βρῆκε τὸν ἀριθ. 37 ἐπάνω ἀπὸ μιὰ πελώρια πόρτα ἁπλῶς. Μπῆκε μέσα κ' ἐπλησίασε τὸ θυρωρό, ποῦ ἐσκούπιζε ἀπέξω ἀπ' τὸ σπιτάκι του.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, τοῦ εἶπε· τὸ μαγαζὶ ἐδῶ δίπλα εἶνε κλειστό. Ἠέρετε πιὸ κάθεται τώρα ὁ κ. Παῦλος Μπερώ;

Ὁ θυρωρὸς ἀποκρίθηκε μὰ διαφορία:

— Ὄχι, μικρέ μου... δὲν ξέρω τίποτα. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ δουλειές του δὲν πήγαιναν καλὰ καὶ τῶκλεισε.

— Εἶνε πολὺς καιρός;

— Μά... δυὸ - τρεῖς ἑβδομάδες.

— Καί... δὲν ξέρετε ἂν ἄνοιξε ἄλλο;

— Ὄχι.

— Οὔτε ποῦ κάθεται;

— Μὰ ὄχι, σοῦ εἶπα! Δὲν τἄκουσες μιὰ φορά; Μά γιατὶ ἐπιμένεις τόσο; Ἔχεις νὰ τοῦ πῇς τίποτα σπουδαῖο;

— Εἶνε πατέρας μου.

— Μπᾶ, μπᾶ; πατέρας σου;... Καὶ δὲν ξέρεις τὴ διεύθυνσί του; Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο... Μὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι σύ;

— Ἀπὸ τὴ Χάβρη.

— Ἔ, καὶ δὲν σ' ἐπερίμενε; Δὲν τοῦ εἶχες γράψῃ;

Ὁ Πετράκης, μὲ δακρυσμένα μάτια, σιωποῦσε. Δὲν ἤθελε νὰ πῇ στὸν θυρωρὸ τί καὶ πῶς...

— Μά, παιδί μου, ἐξακολούθησε ὁ ἄνθρωπος κάπως ἀπότομα· οἱ ἄνθρωποι, ὅταν εἶνε γιὰ νάλθουν, εἰδοποιοῦν. Δὲν πέφτουν ἔτσι σὰ μπόμπα!.. Ἔλα τώρα, στὸ καλὸ γιατί ἔχω καὶ δουλειά.

Ἕνα γράμμα γιὰ τὸν κ. Μπερώ

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ, μπῆκε ὁ ταχυδρόμος καὶ παρέδωσε στὸν θυρωρὸ τὰ γράμματα τῶν ἐνοικιαστῶν του.

— Τὸ ταχυδρομεῖο! εἶπε μόνο κ' ἔφυγε.

Ὁ θυρωρὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ 'ς ἐκεῖνα τὰ γράμματα.

— Ἄ, νά! ἔκαμε. Ἕνα γράμμα γιὰ τὸν κ. Μπερώ. Πάρ' το, παιδί μου, κι' ἄμα βρῆς τὸν πατέρα σου, τοῦ τὸ δίνεις.

Καὶ γελαστός, μ' ἕνα ὕφος μᾶλλον κοροϊδευτικό, ἔτεινε τὸν φάκελλο στὸν Πετράκη, ποῦ τὸν πῆρε, κατάπινων ὁ καϊμένος τὰ δάκρυά του, τὸν ἔχωσε στὴν τσέπη του κ' ἔβγαλε τὸ κασκέτο του.

— Χαίρετε, κύριε... μὲ συγχωρεῖτε... εὐχαριστῶ πολύ.

— Τίποτα!.. Στὸ καλό, στὸ καλό!

Κι' ὁ Πετράκης βρέθηκε πάλι στὸ δρόμο, πιὸ ἔρημος, πιὸ ὀρφανός, παρὰ ὅσο ἦταν στὸ σπίτι τοῦ σκληροῦ κ. Ἀνριέ...

Ἔβγαλε τὸ γράμμα, τὸ κύτταξε, τὸ ξαναπύτταξε... Ἴσως, ἂν τὸ ἄνοιγε, μποροῦσε νὰ βρῇ μέσα καμμιὰ πληροφορία, καμμιὰ ὁδηγία, χρήσιμη γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ πατέρα του.

Δὲν ἐδίστασε. Εἶνε περιστάσεις ποῦ ἡ ἀδιακρισία ἐπιτρέπεται. Ἄνοιξε τὸ γράμμα κ' ἐδιάβασε:

«Μά τί; θὰ μᾶς ἀφίσῃς ἀπὸ τώρα;...» (Σελ. 272, στ. α'.)

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΚΑΛΗΣ Η ΣΚΥΛΑ

«—Μιὰ τοῦ φίλου, δυὸ τοῦ φίλου,
Τρεῖς καὶ τὴν κακή της μέρα!»
Λέει ἡ κυρά - Καλὴ τοῦ σκύλου
Ποῦ εἶχε σκύλα Θυγατέρα'
«Μοῦ κυνήγησε τὴ γάτα
Δὲν τῆς μίλησα· δυὸ πιάτα
Μοῦ τσακίζει, τήνε σπρώχνω
Καὶ ἀπὸ τὴ γωνιὰ τὴ διώχνω...
Μὰ στὸ τέλος μοῦ ξεσκίζει
Καὶ τὴ φούστα!.. Δὲν ἀξίζει,
Τέτοια πρόσκυχη κυρία,
Μιὰ μεγάλη τιμωρία;
Θὰν τὴ δώσω τοῦ Παύλῆ
Νὰ κοιμᾶται...στὴν αὐλή!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ, Η ΓΑΤΑ ΚΙ' Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 265.)

— Μπᾶ! ἐφώναξε ἡ καλὴ κυρία Εὐτυχία. Μοῦ φέρνεις τὸ σκυλάκι μου; Ποῦ τὸ βρῆκες, παιδί μου;

— Ναί...βέβαια... τὸ σκυλάκι σας... Φαντασθῆτε, κυρία Εὐτυχία, ὅτι τὸ σκυλάκι σας... εἶνε πολὺ ὥμορφο... χαρτωμένο... καί... κάτι Ἀτσίγγανοι τῶβαλαν στὸ μάτι καὶ θέλησαν νὰ σᾶς τὸ κλέψουν. Ἤθελαν, φαίνεται, νὰ τὸ πουλήσουν στὴν πρωτεύουσα, ποῦ εἶνε ἔτσι ὥμορφο... Τῶδεσαν, φαντασθῆτε, μ' ἕνα σχοινὶ καὶ τὸ τραβοῦσαν... Νά ἀκόμα τὰ σημάδια στὸ λαιμό του... Πῶς θὰ πονοῦσε τὸ κακόμοιρο! Πρέπει νὰ τὸ περιποιηθῆτε, κυρία Εὐτυχία, νὰ τοῦ γιατρέψετε τὴς πληγές... Χαίρετε, κυρία Εὐτυχία!..

Ἡ καλὴ θεία ἀναστέναξε...

Τί καλὸ παιδί, τί καλὸς φίλος ποῦ ἦταν αὐτὸς ὁ Κώστας! καὶ τί κακός, τί ἀχάριστος ὁ ἀνεψιός της ὁ Παῦλος!

Ὤ, ναί! πιὸ κακὸς καὶ πιὸ ἀχάριστος ἀφ' ὅσο μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κ' ἡ θειά του. Καὶ νά! ὕστερ' ἀπὸ τὴ γάτα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ σκυλί, τώρα τἄβαλε μὲ τὸν παπαγάλο.

Μιὰ μέρα ποῦ ἡ θειά του ἔλειπε, πῆρε τὸν καϊμένο τὸν Κοκὸ καὶ τὸν ἀνέβασε στὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ζήτησε μὲ τὰ μάτια κανένα μέρος ἀπρόσιτο. Καὶ μάτιασε μιὰ καμινάδα ψηλή, στὴν κορυφὴ σχεδὸν μιᾶς πυραμίδας ἀπὸ τσίγγο. Ἦταν δύσκολο νὰ φθάσῃ ὥς ἐκεῖ. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Παῦλος εἶχε στὸ νοῦ του ἕνα κακὸ σχέδιο, δὲν ὑποχωροῦσε μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο.

«Ὁ Παῦλος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πανέρι τὴ γάτα τῆς θείας του.» (Σελ. 265, στ 6')

Μὲ πολὺ κόπο, μὲ μεγάλο κίνδυνο νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ στὴν αὐλή, σύρθηκε ὥς τὴ βάσι τῆς καμινάδας. Ἐκεῖ κάθησε καί, μὲ τοὺς σπάγγους ποῦ εἶχε πάρῃ μαζί του, ἔδεσε καλὰ - καλὰ τὸν Κοκὸ καὶ τὸν ἔκανε σὰν ἕνα κουβάρι ἀπὸ φτερά, ἀνίκανο γιὰ κάθε κίνημα.

Ἔτσι δεμένο, τὸν ἄφησε θριαμβευτικὰ στὸ στόμα τῆς καμινάδας.

Σὲ λίγο, ὅταν θἄβγαινε ἀπὸ τὴν καμινάδα καπνός, τὸ μαρτύριο τοῦ δυστυχισμένου παπαγάλου θὰ μεγάλωνε. Κι' ἴσως θὰ πνίγουνταν, θὰ ψοφοῦσε, πρὶν προφθάσῃ νὰ τρέξῃ ἡ θεία του καὶ νὰ τὸν σώσῃ.

Ἔπειτα, μήπως θὰ μποροῦσε νὰ φθάσῃ ὥς ἐκεῖ - πάνω;

Καὶ μ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ὁ κακὸς Παῦλος κατέβηκε χαρούμενος.

Ἕνα πρᾶγμα μόνο ἐξέχασε τὸ κακόπαιδο: νὰ δέσῃ, ἐκτὸς τῶν ποδιῶν καὶ τῶν φτερῶν, καὶ τὸ ράμφος τοῦ παπαγάλου. Ἔτσι τὸ κακόμοιρο τὸ πουλὶ μποροῦσε νὰ τὸ μεταχειρίζεται, καθὼς καὶ τὴ γλῶσσά του, καὶ νὰ ξεφωνίζῃ ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ του ὅσες λέξεις τοῦ εἶχε μάθῃ ἡ θεία Εὐτυχία, στὸν πιὸ θρηνώδη καὶ ἔντρομο τόνο:

— Παπαγάλο!.. θέλεις καφέ;... Κοκό! Κοκό! τί ὥρα εἶνε;..

Ἦταν ἀστεῖο νἀκούῃ κανεὶς τέτοια ἁπλᾶ λόγια νὰ προφέρουνται μὲ τόσο τραγικὸ τρόπο. Ἀλλ' ἂν ὁ καϊμένος ὁ παπαγάλος ἤξερε καὶ τὴ λέξι «βοήθεια!», βέβαια θὰ προτιμοῦσε αὐτή. Ὁπωσδήποτε, καὶ τὸ «θέλεις καφὲ» ποῦ ξεφώνιζε, ἔφερε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Γιατὶ ἀπὸ τὸ παραθυράκι μιᾶς γειτονικῆς σοφίτας ἐπρόβαλε σὲ λίγο ἕνα κεφάλι. Κι' αὐτὸ τὸ κεφάλι ἦταν τοῦ φίλου μας Κώστα.

— Μπᾶ! εἶπε τὸ καλὸ παιδί. Ὁ παπαγάλος τῆς θείας Εὐτυχίας... Ποιὸς τὸν ἔβαλε στὴν καμινάδα;...

Ἔτρεξε, τὸν πῆρε ἀπὸ κεῖ, τὸν ἔλυσε καὶ τὸν πῆγε τῆς θείας Εὐτυχίας. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ δώσῃ καμμιὰ ἐξήγησι. Περιωρίσθηκε νὰ πῇ:

— Φαντασθῆτε κυρία Εὐτυχία... βρῆκα τὸν παπαγάλο σας καὶ σᾶς τὸν φέρνω. Φαντασθῆτε!.. Χαίρετε, κυρία Εὐτυχία! Εἶμαι βιαστικός, φαντασθῆτε!

Κι' οὔτε τόλμησε νὰ κυττάξῃ τὸ πρόσωπο τῆς δυστυχισμένης θείας. τόσο τὸ φαντάζουνταν λυπημένο...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ Κώστας ἔμαθε ἔκπληκτος, ὅτι δὲν θὰ ξαναβλέπαν τὸν Παῦλο στὸ σχολεῖο. Εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριό, γιὰ νὰ γυρίσῃ στοὺς γονεῖς του.

— Τὸν ξεφορτωθήκαμε! ἔλεγαν ὅσοι εἶχαν ὑποφέρῃ ἐξ αἰτίας του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, γυρίζοντας στὸ σπίτι, ὁ Κώστας βρῆκε τὴ μητέρα του νὰ συνομιλῇ μὲ τὴν κυρία Εὐτυχία. Μόλις τὸν εἶδε ἐφώναξε:

— Ἄ, νὰ καὶ ὁ Κωστάκης!.. Ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ, μικρέ μου. Φαντάσου, ὅτι τὰ ζῶα ποῦ ἔχω στὸ σπίτι μου εἶνε πολὺ ἐξυπνα. Φαντάσου ἄξαφνα, ὅτι ὁ σκύλος μου, ποῦ γνωρίζει ὅλους τοὺς σκύλους τοῦ χωριοῦ, μαθαίνει ἀπ' αὐτοὺς ὅ,τι γίνεται ἐδῶ καὶ τὰ διηγεῖται τὸ βράδυ στὴ γάτα μου. Θὰ πῇς, καὶ πῶς τὸ ξέρω; Φαντάσου ὅμως, ὅτι ὁ παπαγάλος μου μιλεῖ σὰν ἄνθρωπος. Ἔ, αὐτὸς μοῦ τὰ λέει ὅλα. Ἔτσι ἔμαθα, ὅτι ἔχεις μιὰ καλὴ μαμμά, ποῦ ἐργάζεται πολὺ καὶ κατοικεῖ 'ς αὐτὴ τὴ σοφίτα, ὅπου τὸν χειμῶνα θὰ κάνῃ βέβαια κρύο. Ἐν τούτοις εἶνε γελαστὴ καὶ χαρούμενη γιατὶ ἔχει ἕνα καλὸ παιδί, ποῦ τὸ λατρεύει. Καὶ ξέρεις τί ἄλλο; Φαντάσου! Ὁ Κοκὸς μ' ἐσυμβούλεψε νὰ ἔλθω μόνη μου, νὰ ἰδῶ ἂν αὐτὰ εἶνε ἀλήθειαι. Καὶ τώρα, συμφωνήσαμε μὲ τὴ μαμμά σου νὰ ἔλθετε κι' οἱ δυὸ νὰ κατοικήσετε στὸ σπίτι μου, σὲ μιὰ κάμαρα, ποῦ δὲν μοῦ χρειάζεται. Ἔτσι, ὁ σπιτονοικοκύρης μεθαύριο δὲν θὰ σᾶς πετάξῃ στὸ δρόμο γιὰ τὸ νοίκι...

Ὁ Κώστας κοκκίνισε κ' ἐψιθύρισε:

— Σᾶς τῶπε κι' αὐτὸ ὁ Κοκός;.. Γιὰ φαντασθῆτε!

«—Μπᾶ! ὁ παπαγάλος τῆς θείας Εὐτυχίας!» (Σελ. 273, στ. 6')

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ. Κεφ. Β'

ΣΤΡΟΦΕΣ

I

«Συντρόμμια» καὶ «Χρυσύνθεμα»,
ἡ γέρκή μου ἡ λύρα
Ἐζήλεψε τῆς δόξης σας
τὴν πρόσφατη πορφύρα,
Κι' ἀφίνοντας παληοὺς ρυθμοὺς
καὶ σκονισμένη στράτα
Ὁρμάει ἐμπρὸς μὲ νέα ἀλκὴ
στὰ ἴχνη σας τὰ δροσάτα.

II

Κάθε στροφὴ παλμὸς καρδιᾶς,
πνοή μου κάθε στίχος,
Καὶ τῆς ψυχῆς ἀντίλαλος
τοῦ δοξαριοῦ μου ὁ ἦχος.
Διαμάντι κρυσταλλάνοντας
τὸ δάκρυ μου ἂς γείνῃ,
Κι' ἡ σταλα ἀπὸ τὸ αἷμά μου
ἀτίμητο ρουμπίνι.

III

Σκοτώνει τὴν ἀγάμνησι
σιγὰ-σιγὰ ὁ χρόνος,
Σβύνεται γρήγορα ἡ χαρὰ
καὶ σβύνεται ὁ πόνος.
Καὶ μονάχὰ μᾶς μένουνε
κιτρινισμένα φύλλα,
Ποὺ κάποτε ξεθάβομε
μὲ κρύφια ἀνατριχίλα...

IV

Φουρτοῦνα οὐρλιάζει μέσα μου,
κι' ἀπόγνωσι, καὶ λύπη,
Ἀνίλεοι, δυσβάστακτοι
τῆς Μοίρας μου οἱ χτύποι.
Μὰ ὅπως τὸ λάδι στὰ νερὰ
δανείζει τὴ γαλήνη,
Ἔτσι κι' ἡ ἐλπίδα βάλσαμο
γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ χύνει.

Βασίλειος Βουλγαροκτόνος

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Ἦταν ἀπόβρεχο. Στὸ χωραφάκι ποὺ δὲν βγάζει παρὰ μόνον τσουκνίδες εἶχαν ἀνοιχτῇ λάκκοι ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ μέσα τους λαμπύριζε στὶς παιχνιδιάρικες ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου νερὸ καθάριο. Τὸ χωραφάκι περήφανο ἔλεγε: «Τί ὤμορφο ποὺ εἶμαι τώρα μὲ τὶς μικρές μου λιμνοῦλες. Λίγο, λίγο θὰ μεγαλώσουν καὶ ψάρια ὁλόχαρα θὰ κολυμποῦν στὰ γαλανά τους νιφματα. Ὦ γαί, δένδρα ψηλὰ θὰ σχηματίσουν πράσινο θόλο ἐπάνω τους καὶ σεῖς ζηλιάρικα πουλάκια, ποὺ κυττᾶτε τὴν εὐτυχία μου, θά...» Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ, ὅταν ἔτσι ἀπρόοπτα ἀντίκρυσε τὶς...λίμνες του ἐντελῶς ἄδειες!

Ὁ ἥλιος τὶς εἶχε ξηράνει. Τὰ πουλάκια μὲ πιπίσματά ζωηρὰ γελοῦσαν καὶ τὸ χωραφάκι πεισμωμένο κουνοῦσε ἀπειλητικὰ τὶς τσουκνίδες του.

***

Κόκκινο φλόγα σὰν πύρρινος δίσκος, ἀνεβαίνει τὸ φεγγάρι. Εἶνε φουσκωμένο ἀπὸ πόθους, φιλοδοξίες, ὄνειρα ποὺ μεταγίζονται στὴν ψυχή μας μὲ τὶς γλυκιές του ἀκτῖδες. Ἐκστατικοὶ μένομε μπροστά του. Σὲ μιὰ στιμὴ ὅμως σύννεφα μαῦρα τὸ τυλίγουν. Κατρακυλάει ἀπάμεσά τους γιὰ νὰ φύγῃ Παλαίβει: Μιὰ στιγμὴ ξανοίγει, μιὰ κρύβεται κάτ' ἀπ' ἐοὺς συννεφένιους πέπλους καὶ τὰ μάτια ορθάνοικτα παρακολουθοῦν τὴν πάλη του. Τάχα θὰ ξαναβγῇ; Σιγαλιὰ τριγύρω μας. Μόνον ἡ λεῦκες σιγοτραγουδοῦν μὲ πόνο. Σὰν τί νὰ κλαῖνε;—Μὰ ὡς πότε τὸ σκοτάδι; Δυὸ πουλιὰ ὁλόμαυρα σχίζουν τὸν ἀέρα. Φρίκη σκορπάει τὸ πέρασμά τους: Κοντά, κοντὰ συμμαζεμένοι, κάτι σὰν τρόμος δένει τὶς ψυχές μας. Μὰ ξάφνου τὸ φεγγάρι πρόβαλε... Γελάει! Τάχα, γιὰ τὴ λιγοψυχία μας ἢ γιὰ τὴ νίκη του;

Γκραζιέλλα

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

I

Ἀητέ, γοργοπετούμενε
στὴν ἔκταση τοῦ ἀπείρου,
κλεῖσ' στὴς φτεροῦγες σου σφιχτά,
μι' Ἀγάπη ἐνὸς ὀνείρου
καὶ πέταξε πρὸς τ' Ἄγνωστο
γοργά, μαζῆ μ' ἐκεῖνη,
μή, καμμιὰ ἐγκόσμια πνοὴ
φυσῶνας, τὴ μολύνῃ!..

II

Στὴν Ὀλυμπία, δὲν πωθῶ,
στὸ Θρίαμβο μιᾶς Νίκης,
νὰ στέψῃ τὸ κεφάλι μου
μὲ δάφνη Ἑλλανοδίκης.
Μά, ταπεινός, μὲ στέφανο
πωθῶ τοῦ Μαρτυρίου,
νὰ στέψῃ τὸ κεφάλι μου
τὸ χέρι τοῦ Κυρίου...

III

Δάκρυ ἔχουμε στὸν πόνο μας,
δάκρυ καὶ στὴ χαρά μας·
Δάκρυα μας εἶνε καὶ τὰ δυό,
βγαίνουν ἀπ' τὴ καρδιά μας.
Μὰ ἕνα βυνό, σὰ γίγαντας,
θεώρατο, μεγάλο,
μὲ τὴς πανώρης του κορφές,
τῶνα χωρίζει ἀπ' τἄλλο...

IV

Μι' ἀχτίδα φεγγαριάτικη,
στοῦ πόνου μου τὰ βράδυα,
ποθῶ μὲ τὸ χρυσό της φῶς,
μὲ τάπαλά της χάδι,
νὰ μου γλυκάνῃ τὸν καϋμό,
φιλώντας με στὰ χείλη.
Μι' ἀχτίδα φεγγαριάτικη·
κι' ὄχι ἡ φωτιά σας, Ἥλιοι!

V

Τῆς μπόρας ὁ ἀναβρασμός·
τὸ μάνιασμα τοῦ ἀγέρα
καὶ ἡ λαμπρόφωτη ἀστραπὴ
δὲ στέκουν πιὰ φοβέρα·
γιατὶ κι' ἂν βρέχῃ, κι' ἂν φυσῷ,
κι' ἂν σκούζουν τὰ στοιχεῖα,
σὲ λίγο πάλι ἁπλώνεται
Γαλήνη κι' Ἡσυχία!..

VI

Καὶ τὸ γυαλὶ στὴ σκοτεινιὰ
λάμπει σπινθηροβόλο,
ἀλλὰ στὸ φῶς, στὸ ἡλιόφωτο,
χάνει τὸ φῶς του ὅλο...
Μά, τὸ διαμάντι καὶ στὸ φῶς
καὶ στὸ σκοτάδι λάμπει,
σκορπίζοντας τριγύρω του
λάμψεις, ἀχτῖδες, θάμπη...

Νικητὴς τῆς Ἀΰριον

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΓΕΡΩ-ΝΑΥΤΗ

—Ὦ θάλασσά μου γαλανή,
Ποῦ σ' ἔχω ἀγαπήσει
Σὰν δεύτερη μητέρα μου
Καὶ ποῦ σοῦχω χαρίσει,
Νειάτα γεμάτα λεβεντιά
Γεμάτα περηφάνεια,
Γιατὶ μὲ τόση ἀπονιὰ
Μοῦ πῆρες τὸ παιδί μου,
Τὴν μόνη μου παρηγοριὰ
Καὶ μέσα στὴν ψυχή μου
Ἔχυσες τὸ ἀμάτρευτο
Τοῦ χάρου τὸ φαρμάκι;

Κι' ἡ γαλανὴ ἡ θάλασσα
Σάλεψε τὸ νερό της
Κι' εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:
—Ὁ ὤμορφος ὁ ναύτης
Δὲν πέθανε. Γιατὶ νὰ κλαῖς;
Ζῇ ἡ ἀγνὴ ψυχή του.
Μὴν κλαῖς, ὄχι δὲν πέθανε
Τ' ὡραῖο παλληκάρι
Μόνο γλυκὰ κοιμήθηκε,
Ὁ ὕπνος τὄχει πάρει
Καὶ βλέπει ὄνειρα γλυκὰ
Κι' ἐγὼ τὸ νανουρίζω.

Πατρὶς τῶν Ἡρώων

Ο ΜΑΡΤΥΣ

Εἰς τὸ Κυκουργοδικεῖον, ἐξητάζετο κάποτε ἕνας μάρτυς διὰ φόνον.

— Εἴδατε τὸν πυροβολισμόν; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

— Ὄχι, ἀλλ' ἄκουσα τὸν κρότον.

— Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ πειστικὴν ἀπόδειξιν. Εἰμπορεῖτε νὰ ἀποσυρθῆτε.

Ὁ μάρτυς, διευθυνόμενος τώρα πρὸς τὴν θύραν, ἐκσπᾷ αἴφνης εἰς ἀκράτητον γέλωτα.

— Τί γελᾷς; τοῦ φωνάζει ὁ πρόεδρος μὲ θυμόν. Ἀσεβεῖς πρὸς τὸ δικαστήριον. Θὰ τιμωρηθῆς! Ἔλα-ἐδῶ!.. Τί ἀπολογεῖσαι;

— Μὰ μὲ εἴδατε νὰ γελῶ; ἐρωτᾷ ὁ μάρτυς, ποὺ εἶχε γίνῃ τώρα κατηγορούμενος.

— Ὄχι, ἀλλὰ σὲ ἤκουσα.

— Δηλαδὴ ἀκούσατε ἁπλῶς τὸν κρότον. Λοιπόν, οὔτε αὐτὴ ἡ ἀπόδειξις εἶνε πειστική!

Ἐδῶ γελοῦν ὅλοι, μηδὲ τοῦ προέδρου ἐξαιρουμένου, ὁ ὁποῖος ἀφίνει τὸν μάρτυρα νὰ φύγῃ.

Πύρρος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

ΟΝ	ΠΙ	Α	ΣΙ	ΟΝ
ΑΗ	ΚΟΝ	ΡΑ	ΛΟΝ	ΜΗ
ΡΥ	ΣΤΑ	ΚΕ	ΣΤΑ	ΦΥ
ΚΑ	ΟΝ	ΝΟΝ	ΣΥ	ΚΑ

Νὰ συναριθμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ καρπῶν.

β'.) **Γρῖφος**

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κλέφτικο Βόλι

Πέλλη Πέλλη
Πέλλη Πέλλη
κοίλη Κῶς Πέλλη Πέλλη **x** Λέων
Πέλλη Πέλλη
Πέλλη Πέλλη

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῖνος

C*** - q** - n* - f*** - r**n - *st - b**n - pr*s - d* - m*l - f**r*

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαρατέλως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 32ου φύλλου

α'.) Λέων, τίγρις, ἄρκτος, ἔλαφος, ἀετός, λύκος, ἄρις.—β'.) Ἰατρός.(ΗΛΙΑ, ΤΡΩΣ,..) —γ'.) Les maisons empêchent de voir la ville.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 18ην Ἰουλίου 1917.

Η "ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ,,

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει τὸ Δεύτερον Μέρος τῆς «Μυστηριώδους Νήσου», «Ὁ Ἄγνωστος». Διὰ νὰ μπορέσουν ὅμως νὰ τὸ παρακολουθήσουν καὶ ὅσοι ἔγειναν συνδρομητὰὶ ἀπὸ τὴν Β' ἑξαμηνίαν ἢ θαρχίσουν νὰγοράζουν τὸ φύλλον ἀπὸ σήμερον, ἔκαμα, καθὼς εἴδατε, μίαν ἐκτενῆ περίληψιν τοῦ Πρώτου Μέρους. Ἄμα τὴν διαβάσῃ κανείς, μπορεῖ πλέον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ μυθιστόρημα, ὡς νὰ τὸ παρηκολούθησεν ἐξ ἀρχῆς. Ἐχετέ το ὑπ' ὄψει σας οἱ ξεσπαθώνοντες: Οἱ ἀπὸ σήμερον ἀγοραστὰὶ σας δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰγοράσουν τὰ προηγούμενα φύλλα. Τὸ πολὺ πολὺ ἀπὸ τὸ 27ον, ὅπου ἄρχισε τὸ «Ἔξω ἀπ' τὴ Φωλιά».

Προκειμένου περὶ «Μυστηριώδους Νήσου», καρατηρῶ μὲ χαρὰν μου, ὅτι τώρα εἶνε ἐνθουσιασμένοι μὰ αὐτὴν καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη ποὺ εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν εὕρισκαν κάπως βαρειάν. Δὲν σᾶς τὄλεγα ἐγώ; Νὰ μὲ πιστεύετε. Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἀπαιτεῖ εἰς τὴν ἀρχὴν ὀλίγον κόπον, ὁ ὁποῖος κατόπιν ἀνταμείβεται πλουσιοπάροχα!

Ἄ, *δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, τ' εἶν' αὐτά; Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα ἀπὸ σὲ τέτοια παρεξήγησι! Δὲν ἐνίησες ὅτι πρόκειται περὶ *ἱστορίας* τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, *παλαιᾶς* δηλαδὴ ἱστορίας, καὶ ὅτι ἑπομένως οἱ σύγχρονοι δὲν θὰ εἶχαν ἐκεῖ τὴν θέσιν των; Αἱ φράσεις ἄλλως τε «ποιοὶ ἦταν αὐτοί, πότε φάνηκαν, τί εἶπαν καὶ τί ἔγεινε κατόπιν», ἤσαν ἀρκεταὶ νὰ σοῦ δείξουν περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἡ σημερινὴ ὅμως ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος, συνέχεια τῆς προηγουμένης, σὲ διαφωτίζει τελείως. Οἱ κηρύξαντες τὴν γλωσσικὴν ἔλευ!.. ἂν εἶνε οἱ τρεῖς ἐθνικοὶ ποιηταὶ τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, οἱ δὲ κηρύξαντες τὴν πολιτικήν, οἱ σύγχρονοί των Ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ξανακάμῃς ποτὲ ὅμοιαν παρεξήγησιν, ἔχε ὑπ' ὄψει σου ἐκεῖνο ποὺ εἶπα πολλάκις: οὔτε ἐγὼ ἀνακατεύομαι εἰς τὰ κομματικά, οὔτε οἱ συνεργάταί μου. Ὁ κ. Φαίδων μάλιστα δὲν, ἐκφράζεται ἔτσι οὔτε ὅταν γράφῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἡ πολιτικὴ δὲν εἶνε ἡ δουλειά του, δὲν τὴν ξέρει. Καταγίνεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλολογίαν.

Σχετικῶς μὲ τὰς Ἐπιστολὰς αὐτὰς τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ γλωσσικοῦ ζητήματος, πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν: μὰ θὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ καθαρεύουσα; μὰ θὰ γίνῃ τοῦτο; μὰ εἶνε σωστὸ ἐκεῖνο;—Σταθῆτε, παιδιά μου, μὴ βιάζεσθε. Ὁ κ. Φαίδων θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα. Μὴ ἀτατυπώνετε ἀπορίες, πρὶν ἰδῆτε τὸ *συμπέρασμά* του. Καὶ δὲν θαρχίσῃ... περεμένετε! Ὁπωσδήποτε, ἐγὼ χαίρω διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, μὲ τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖτε ὅλας αὐτὰς τὰς Ἐπιστολὰς καὶ μανθάνετε ἔτσι ἕνα σπουδαιότατον κεφάλαιον ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας.

Ὁ *Γερμανόπαις* μοῦ γράφει: «Τί ἔκπληξις πάλι γιὰ μᾶς τὸ 33ο φύλλο σου μὲ τὸν καταλυσμὸ τῶν ἐγκρίσεων ψευδωνύμων, μὲ τὴν ἀσυνειδιστη, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, ζωηρότητα τῆς Ἀλληλογραφίας, μὲ τὰ Μ. Μυστικὰ πολλὰ-πολλὰ καὶ μὲ τὰ ὡραιότατα περιεχόμενα! Ἦταν τὸ πρῶτο φύλλο σου μετὰ τὸν Ἀποκλεισμό. Καὶ τί χαρὰ γιὰ 'ρᾶς. ἄν, χωρὶς ἐκδόρασι ἀπὸ τὴν πολεμικὴ κατάστασι, ἐξακολουθήσῃς τὸν ἴδιο πάντα δρόμο τῆς προόδου». Ἄ; τὸ ἐλπίσωμε!

Τί Εὔσημα νὰ σοῦ στείλω, *Ὑποβρύχιος Ἄμυνα*; Τὰ Εὔσημα δὲν στέλλονται, δὲν εἶνε κάτι ὑλικόν. Γράφοντες μόνον ὅπως οἱ βαθμοὶ καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μετροῦνται. Καὶ τότε, ὅσοι ἔχουν τὰ περισσότερα, πέρνουν τὸ Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων μὲ τὰνάλογα δῶρα.—Ὡραῖα ἡ φωτογραφία σου ἀπάνω στὴν κάρτα. Ὅπως κρατεῖς ἐκεῖνα τὰ λουλούδια στὴν ἀγκαλιά σου μοῦ θυμίζεις τὸν σείχο τοῦ Σολωμοῦ: «Πάντα ἡ τύχη ἀπ' αὐτὰ νὰ σοῦ σπέρνῃ...»

Περίεργο πρᾶγμα τί ἐντύπωσιν ποὺ ἔκαμε στὰ παιδιά μου ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Κρυπτογραφικοῦ καὶ τί μεγάλη εὐχαρίστησι ποὺ τοὺς ἐπροξένησε! Βέρετε τί μοῦ γράφει σήμερα ἡ *Μεσσηνιακὴ Ἀκτή*; «Ποτὲ δὲν ὑπῆρξα τόσο εὐτυχής, ὅσον ὅταν ἐκατάλαβα πῶς βρῆκα τὸ κλειδί! Μὰ δὲν εἶνε περίεργο; Ἐγὼ δὲν τὸ ἐφανταζόμουν.

Καὶ ἡ *Δούκισσα*, μάλιστα, κοτζὰμ-*Δούκισσα*: «Δὲν φανταζόσαι τὴ χαρά μου ἄμα εἶδα νὰ παρουσιάζεται ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ περίφημος Διαγωνισμός, ποὺ μὲ τόση ἀνυπομονησία τὸν περίμενα. Ἐπάθησα ἀμέσως; νὰ τὸν μελετήσω καὶ σταθῆκα ἀρκετὰ τυχερή, ὥστε νὰ πέσω ἀμέσως στὸν καλὸ συνδυασμό».

Δὲν ξεύρω, *Χρυσῆ Ἀκτίς*, Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι ἂν ἡ Δημοτικὴ εἰσχωθῇ εἰς τὰ Σχολεῖα, τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ θαρχίζουν ἀπὸ τὴν πρώτην τοῦ Ἑλληνικοῦ. Αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς, ἐξακολουθοῦν.

Ἡ *Ἡρωΐς τῶν Ἀκροκεραυνίων* μοῦ γράφει πρώτην φορὰν μετὰ τὸν Ἀποκλεισμόν: «Μοῦ ἐφαίνετο τόσον πολὺ ἡ ἔλλειψις τῆς Διαπλάσεως, ὥστε δ' ἐμὲ ἡ ἔλλειψις τοῦ ὑψωμοῦ ἦτο ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα... Ἂς εἶνε! τώρα πρέπει νὰ τὰ λησμονήσωμεν ὅλα καὶ νὰ εὐχηθῶμεν τὸ μέλλον νὰ εἶνε εὐτυχισμένον.» Ἀμήν!

Τίποτε ἀπ' αὐτά, *Γυθειωτάκι*. Ἀλλὰ συνέβη αἱ τελευταῖαι ἐπιστολαί σου εἴτε νὰ μὴ ἔχουν κάτι νέον, ἐνδιαφέρον ὅλον τὸν κύκλον, εἴτε—τὸ συνηθέστερον,—νὰ φθάνουν 'ς τὰ χέρια μου ἀφοῦ ἐξηντλεῖτο ὁ διαθέσιμος χῶρος. Καὶ σήμερα ἔξαφνα δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐκτενέστερα. Ἀλλὰ μὲ συνεπήνησαν τὰ παράπονά σου. Καὶ ξέρεις τί ἔκαμα, διὰ νὰ οἰκονομήσω χῶρον; Ἄφισα τὸν ἀδελφόν σου, ἐνῷ πρῶτα αὐτοῦ τὸ γράμμα ἔπιασα. Λοιπόν, τοῦ χρωστᾷς ἕνα φιλί καί...λίγο γλυκὸ ἀπὸ τὸ μερτικό σου.

Ἀμάλια ἐπιστολὰς μοῦ ἔσκειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀελές*, *Ἀκτίς*, *Λοῦξ τῆς Ἠπείρου*, *Ἐγγλεζάκι*, *Νικηφόρον Σίφρος*, *Κύκνος*, *Φιλόμουσος*, *Λοξασμέναι Ἀθῆναι*, *Ἕλλην τοῦ Ὀλύμπου*, *Ἑλικωνιὰς Παρθένος*, *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, *Γλυκεῖα Αὔρα*, *Ξανθὴ Πριγκηποπούλα*, *Ἶρις* καὶ *Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκ Τριπόλεως ἀγαπημένου μου φίλου *Γέρου τοῦ Μορηᾶ* (*Νικολάου Γ. Μπαζιάλα*) τοῦ ὁποίου μὲ βαθυτάτην μου ὀλίψιν ἔμαθα τὸν τόσο πρόωρον καὶ ἄδικον θάνατον.

Ἐπίσης βαθύτατα συλλυποῦμαι τὴν *Μελαγχολίαν* διὰ τὸν θάνατον τοῦ λατρευτοῦ της πατέρα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἔξυπνη ἀπάντησι».—«Ὁ τιτλοῦχος;».— «Τὸ ταπεινὸ λουλουδάκι».—«Ὁ πρῶτος καὶ γενναιότερος ἥρως».—«Φτερὰ τὸν ἄνεμο».—«Πληρωμένη Ἀπάντησις».—«Μία γενναία καρδιὰ» κτλ. —«Τὰ μυρμήγκια».—«Ἡ εὐσεβὴς ἀδελφή».— «Τάνοήτα σπουργίτια».—«Ἀπὸ τὰ Φτιδρά».— «Ἐπίτηδες».—«Ἡ Ἀναστροφή».—Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς.

Δήλωσις: Παρακαλῶ τοὺς φίλους μου, ἐπὶ δύο ἑβδομάδας νὰ μὴ μοῦ στείλουν τίποτε διὰ τὴν Σελίδα. Διότι ἔχουν μαζευθῆ τόσα πολλὰ ἐγκεκριμένα, ὥστε δὲν ξεύρω τί νὰ τὰ κάμω. Λοιπόν, παρακράτησις ἐπὶ 15 ἡμέρας. Κ' ἔπειτα ξαναρχίζετε. Σύμφωνοι;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Πολιτὸς Ἀστήρ*, ἀ. (ΚΑ). *Πλειάς*, κ. (ΝΑ). *Κλειωτοπούλα*, κ. (ΧΙ). *Οὐράνιος Ἀστήρ*, ἀ. (ΙΜ). *Γλυκειὰ Πατρίδα*, ἀ. (!!;;). *Χρυσολαμπὶς Ἀστήρ*, κ. (ΦΜ). *Ξανθὴ Γερμανοπούλα*, κ. (ΑΑ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Κυνηγέτις Ἀρτεμις*, κ. *Ἥρως τοῦ 1913*, ἀ. *Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν ὁ *Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης* (0) μὲ *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Ἀγελάθι*, *Γερμανόπαιδα*—ὁ *Κύκνος* (0) μὲ *Κρίνον τῶν Κυκλάδων*, *Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου*, *Λύραν τοῦ Ἀρίονος*, *Κεκρυμμένον Θησαυρόν*, *Λευκὸν Ἀστόν*, *Διάττοντα Ἀστέρα*, *Νέδαν*, *Ἰνδὴν Πριγκήπισσαν*, *Ζωντάνεν*, *Μέρκαν*—ἡ *Ἑλικωνιὰς Παρθένος* (0) μὲ *Διάττοντα Ἀστέρα*, *Φασκαμμιάν*, *Πύρρον*—ἡ *Ὠραία Δύσις* (0) μὲ *Βεελζεβούλ*, *Διαβολάκι*, *Διαβολάκι τῆς Λαμπρῆς*, *Διαβολάκι τῆς Χαλκίδος*, *Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου*, *Διαβόλον Ἐγγόνε*, *Θηλυκὸν Διάβολον*, *Κωνσταντινουπολίτικο Διαβολάκι*, *Μελαχρινὸ Διαβολάκι*, *Πατρινὸ Διαβολάκι*, *Τριανταφυλλένιο Διαβολάκι*, *Φαληρικὸν Διάβολον*,—ἡ *Ξανθὴ Πριγκηποπούλα* (0) μὲ *Χρυσαυγήν*, *Τρισεύγενην*, *Νικηφόρον Οὐρανόν*, *Μυσσωτίδα*, *Εὐδελπιν Νέον*—ὁ *Θέρμιος Ἀπόλλων* (0) μὲ *Ἥρωα τοῦ Συλλίου*, *Αἰμιλιανὸν Ἠλιοβασίλεμα*, *Γερμανόπαιδα*, *Γυθειωτάκι*.—Αἱ *Δοξασμέναι Ἀθῆναι* (0) μὲ *Παιδικὴν Χαράν*, *Σβεσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Γερμανόπαιδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νικητὴν τῆς Ἀΰριον*) (ὅπου ὑπάρχει μέτρημα καὶ περιωρισμένη βαθμολογήσις, τέτοια ἀπρόοπτα συμβαίνουν· ἀπορρίφθησαν δύο Ἀσκήσεις ὁ; πάρα πολὺ δύσκολοι· καὶ τὸ ἀποτέλεσμα: 18+18· ἄλλην φορὰν ὅμως μπορεῖ νὰ εἶσαι πιὸ τυχερὸ! γιατὶ τοῦ; Διαγωνισμούς, ὅπως σᾶς ἐξήγησα ἄλλοτε, πείζει λίγον ρόλον καὶ ἡ τύχη· εἶνε ἔξαφνα οἱ συνδιαγωνιζόμενοι· *Σκλαβωμένην Ἑλληνοπούλαν* (ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ τίθενται ὅσοι ἐπῆραν τὸ ἴδιον ἢ ἀνώτερον βραβεῖον προη-

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἰουλίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2211, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ἰουλίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί :

1205 ἐκέρδισεν ἐν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

801, 237, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

1607, 675, 1327, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν των.

426, 1491, 3, 515, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

114, 928, 2013, 567, 1809, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

1008, 361, 2173, 1399, 47, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

764, 1871, 194, 1706, 950, 1588, 145, 1229, 705, 1924, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3.50.

82, 1168, 207, 2071, 826, 1632, 1117, 1935, 312, 2120, 1352, 1293, 1822, 447, 1474, 1006, 1761, 602, 2080, 540, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 35 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ διακοπῶσι τὰς νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1917 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ὀκτωβρίου 1917. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Τρίτης.

γουμένως· ἔχει ὅμως τὰ Ἐθνικὰ τοῦ καὶ λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀθρόον) *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.* (Ὀλίγα περάσῃ βίβαια καὶ εἰς τὸν προσεχῆ τόμον, ἀλλὰ δὲν ἐεύρω ἀκόμη πόσον θὰ διαρκέσῃ.) *Γενναία Μελισσουργιώτισσαν* (ἡ συνδρομή του μπορεῖ νὰρχίσῃ ὅποτε θέλῃ· μὴ παραπονεῖσαι! ἀρίνω ἔχω τόσα πολλά!) *Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον* (μὰ ἦσαν τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ, ἐνῷ σὺ λαμβάνεις μέρος εἰς τὸν τρέχοντα·) *Αὔραν τοῦ Ἀρίονος* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· αὐτὴ ποῦ ρωτᾷς, δὲν εἶνε συνδρομήτρια·) *Ναυτάκι τῆς Λήμνου* (σὺ μωρφώθηκε·) *Ὡραίαν Δόξαν* (φαντάσθηκα τὴν ἀγωνία σου· λοιπόν, πῶς πῆγε ἡ ἐγχείρησις;) *Πρόσκοπον* (θλιουσῦῃ καὶ αὐτός!) *Ἀρην* (ὄχι, τόσο ἐκτενῆ δὲν μοῦ χρειάζονται· οὔτε γελοιογραφίαι·) *Εὐθαλίαν Δ. Μπ.* (ἐκδίδονται τώρα ταχυδρ. ἐπιταγαὶ καὶ στεῖλε·) *Ἐλενάκι* (κ' ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι θὰ εἶνε διὰ τὰ Δημοτικά· ὅσον διὰ τὸ ἄλλο, πίστευσε ὅτι χάνεις·) *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας* (εὐχαριστῶ σ' ὅσα γράφεις· ἡ ταχυδρομικὴ ἐπιτραχὴ εἶνε εὔκολον μέσον καὶ ἐντελῶς ἀσφαλές·) *Σπαθὶ τοῦ Διαδόχου* (περιμένω ἀνυπομόνως τὴν παραγγελίαν σου·) *Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου* (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη·) *Β. Πάπαν.* (μόνον εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας, ἐπὶ πληρωμῇ, μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ·) *Μαρίκαν Γ. Βλαχ.* (δὲν μοῦ ἔδωσες τὴν διεύθυνσίν σου καὶ τὸ ταχυδρομεῖον μοῦ τὰ ἐπέστρεψε·) *Γεώργιον Α. Κοπ., Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν, Φαιδρὸν κτλ. κτλ.*

Ι. Γ. Δοῦμον, Μυρσίνην, Ἕρημην Βαρκούλαν, Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα, Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν, Ἀστέρα τῆς Νίκης (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Νικολούλουδο, Τρελλὴν Κορριατοπούλαν, Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου, Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου, Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Δαφνοστεφῆ Ἑλλάδα, Ἑλληνικὸν Στέμμα, Ναπολέοντα Α', Πολικὸν Ἀστέρα (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17ην Ἰουλίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου

444. *Λεξίγριφος*

Μ' ἐξακουστὴν πρωτεύουσαν
Γυναῖκα τῆς Γραφῆς ἑνώνει·
Κι' ἀμέσως εὐκολώτατα
Χώραν τοῦ Αἵμου φανερώνει·

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεράϊδας τοῦ Βοσπόρου

445. *Πυραμίς*

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Βασιλέα.
+ = Κτητικὴ ἀντωνυμία.
+ = Μία τῶν Δωδεκανήσων.
+ = Κράτος Βαλκανικόν.
****+**** = Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου.
*****+***** = Στρατηγὸς τοῦ Βυζαντίου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀνδρεῖον Κυπριώτοπουλο

446—448. *Ἀποσβόκητα*

1.—Ποία πόλις εἶνε δρόμος;
2.—Ποῖος ἀριθμὸς ἔχει κέρατα καὶ γένια;
3.—Ποῖος δὲν ἐορτάζει γενέθλια κάθε χρόνο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστέρος

449—453. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντατε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ἄρμα, νῆμα, δῶμα, Ἀῷος, νόθος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρέλλης Κορριατοπούλας

454. *Ποικίλη Ἀκροστιχίς*

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι γινομένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαῖον θεόν :

1, Ζῶον κερασφόρον. 2, Μοῦσα. 3, Σιδηρουργικὸν ἐργαλεῖον. 4, Θεά. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυάτιδος

455. *Φωνηεντόλιπον*

** - θ; γ μθ - μν - δ; - κθ - μν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωνέττας

456. *Γρίφος*

ἦν ἐδῶ ἐδῶ
ἦν ἦν ἐδῶ ἐδῶ
ἡμῖν ἐδῶ ἐδῶ
ἦν ἦν ἐδῶ ἐδῶ
ἦν ἐδῶ ἐδῶ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου τῆς Κύπρου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ' — 94]

Γερμανόπαι, ἔλαβον τετράδιον Μ. Μυστικῶν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ.

Γενναία Μελισσουργιώτισσα

[ΙΖ' — 95]

Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, δέχεσαι ἐλληνογραφία μὲ μένα καὶ ἀναλλαγὴ Μ. Μυστικῶν; Ἀπάντησέ μου. — ***Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς***

[ΙΖ' — 96]

Ἀνταλλάσσω κάρτες μὲ πρώην ἀποκλεισμένους καὶ ἀποκλεισμένας. Προτιμῶ καλλιτεχνικὰ τοπεῖα. Διεύθυνσις : Βασίλ. Παυλόπουλον (*Ἴνδαλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*), Βέρβαινα Κυνουρίας.

[ΙΖ' — 97]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ». Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διορίζονται : Ἀθηνῶν Κ. Γιαδόστης, Παντολέων Γιαλής καὶ Ἰ. Μ. Ράπτης, Κηφισσίας ὁ *Δαυλὸς τοῦ Κανάρη*, Κορίνθου Π. Γ. Νώτης καὶ Καλαμῶν Δ. Κολούρος.

Ὁ Πρόεδρος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΡΔΕΣΗΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 12—18 Ἰουλίου

ΑΘΗΝΩΝ : Δ. Ι. Ἀντωνίου, Στ. Σ. Κριτζαλιώτης, Νίκος Γ. Κορέσσιος, Δ. Α. Στάϊκος, Π. Δ. Παπακωνσταντόπουλος, Ξενία Π. Κωνσταντινίδου, Κατίνα Νέζερ, Γ. Ἐρ. Ὄλσσεν, Σανθὴ ἡ Ἑλληνοπούλα, Ξεπεσμένος Ἀόρδος, Φραγκίσκη Βλαστάρη, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Σπ. Π. Μπαμπάκος, Ν. Δ. Ντούρεξιάδης, Κ. Λευκαδίτης, Ε. Τ. Παρασκευόπουλος, Ι. Σ. Γαϊτάνος, Ντίν. Φωτόπουλος, Ν. Ι. Συφάκης, Α. Δ. Παπακωνσταντόπουλος, Δ. Ζερμαλιᾶς, Παιδική Χαρά, Γερμανόπαις, Σπ. Α. Κογκόπουλος.

ΑΙΓΙΟΥ : Ε. Β. Καλαπόδης, (δις)

ΑΜΑΓΟΥΣΙΟΥ : Θέμιος Ἀπόλλων, Ἀρ. Ι. Σωτηρακόπουλος, Κατίνα Ι. Σωτηρακοπούλου.

ΑΝΔΡΑΒΙΔΑΣ : Μεν. Σινάνος.

ΒΟΛΟΥ : Σαπφώ.

ΚΑΛΑΜΩΝ : Γ. Δεδούσης.

ΚΟΣΜΑ : Στ. Χ. Μανωλιᾶς, Κ. Π. Χαλκιᾶς, Π. Γ. Ρόρης, Χρ. Ν. Τσαμάλης, Γ. Ν. Τσαμάλης, Κ. Ἀπαλοδήμας.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Λ. Σάκκας, Ἀθ. Ἀθ. Ρίζος, Στ. Ἰω. Δούβλ.ς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ : Ν. Ε. Παπαγεωργίου, Σπ. Π. Δαμασκηνός,

ΛΙΜΝΗΣ : Χ—; Χ, Γ. Ζανιάκος,

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ : *Φρόσω Σκουμπουρδῆ.*

ΝΑΥΠΛΙΟΥ : Γ. Καμπίτης, Σπ. Γ. Γεωργιάδης.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ : Βυζαντινὸς Ἀετός,

ΠΛΑΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ : Κ. Ἀνεωνιάδης.

ΠΑΤΡΩΝ : Γ. Α. Δογόνης, Αἰκατερίνη Π. Μόσχου, Μ. Π. Μόσχος, Βασιλικὴ Π. Μόσχου, Π. Π. Μόσχος, Λελὲς Π. Νικολόπουλος, Γυθειοπάω, Ἀνδρ. Παπανδρόπουλος, Ἑλένη Πλ. Θεοδωροπούλου, Β. Ἠλ. Θεοδωρόπουλος, Ν. Κίτσος, Παῦλος Μόσχος, Χαριτίνη Ἀγγελοπούλου, Καίτη Ἀγγελοπούλου, Σοφία Ἀγγελοπούλου, Μαν. Σκλαβοῦνος, Ἐπ. Παπαδημητρόπουλος, Σχ. Σκλαβοῦνος, Μαρίκα Γ. Βλαχάκη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Ν. Ι. Ντόλιας, Ἰωάν. Ναθαναήλ, Η. Κ. Κούρταλης, Ἠλ. Χριστοδούλου, Δ. Ι. Μαρούτσος, Μαρίκα Μ. Πατριείου, Αγ. Κ. Κόλας, Ἰω. Θ. Κωνσταντινίδης, Ἰω. Κ. Κούρταλης, Γ. Πολίτης, Σπ. Β. Βαλσαμίδης.

ΠΥΡΓΟΥ : Φωφὼ Κ. Τσιαντζῆ, Ν. Π. Ροδιάδης.

ΣΠΑΡΤΗΣ : Ἀθ. Γ. Μανεσόπουλος, Χ. Διαμαντόπουλος, Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης.

ΣΥΡΟΥ : Ἰω. Ἠλ. Κουλουκουντῆς.

ΧΑΝΙΩΝ : Δῶρα Σπυριδάκη.

ΧΑΡΑΚΟΠΙΟΥ : Ἕλλην τοῦ Ὀλύμπου.

ΧΙΟΥ : Εὐθαλία Δ. Μπαμπάλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς· ΚΑΤΙΝΑ ΝΕΖΕΡ ἐν Ἀσήναις, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΠΑΛΟΔΗΜΑΣ ἐν Κοσμῷ καὶ ΕΛΕΝΗ ΗΛ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πάτραις οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Αὐγούστου καὶ περιμένω τὰς διευθύνσεις των.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3. — Ἀθῆναι